COURTOIS

A LEGSZEBB TÖRTÉNET

GASTON COURTOIS

A LEGSZEBB TÖRTÉNET

GASTON COURTOIS

A LEGSZEBB TÖRTÉNET

BÉCS, 1978

Az eredeti mű címe és kiadója:
LA PLUS BELLE HISTOIRE
Éditions Fleurus, Paris

Negyedik, változatlan kiadás
Egyházi jóváhagyással
Fordította: *Sándor László*
Fedőlapterv: *Deéd Ferenc*
Copyright 1962 by Verlag OPUS MYSTICI CORPORIS
(in Verbindung mit dem Österreichischen Pastoralinstitut)
A-1090 Wien, Boltzmanngasse 14. – Verlags-Nr.: 303.
Druck: Novographic, 1238 Wien.

ELŐLJÁRÓBA

Gaston *Courtois* e képeskönyve eredeti francia kiadásával éppúgy, mint tizenkét nyelven megjelent fordításaival igen nagy sikert ért el. A mű nagy értéke, hogy a legszebb történetet nemes egyszerűséggel, korszerűen mondja el a mai gyermekeknek. Jézus életének története mindig lenyűgözte a fiatal lelkeket. Napjainkban pedig, amikor a vadnyugati regényektől a háborús történetekig mindent képekben kapnak a gyermekek, jó gondolat volt ezekhez hasonlóan, könnyű, egyszerű formában mutatni be Krisztus Urunk életét is.

Adja Isten, hogy sok magyar szülő hozza közelebb gyermekeit e képeskönyv segítségével a Megváltó imádandó személyéhez.

A KIADÓ ÉS FORDITÓ

Jelen harmadik kiadás tartalmilag azonos az előzőkkel, csak olvashatóbb szedéssel és nagyobb – a gyerekek által való kiszínezésre alkalmasabb – képekkel készült.

Bécs, 1972. november havában

A KIADÓ

ELŐSZÓ

Ebben a könyvben a világ legszebb történetét fogjátok olvasni. Annak történetét, aki csak azért jött hozzánk a földre, hogy mindnyájunkat a mennyország boldog honába vezessen.

Remélem, hogy mindazok, akik ezt a könyvet majd elolvassák, még jobban fogják szeretni Azt, aki minket mindhalálig szeretett.

PALESZTINA
Jézus idejében
1: 2.100.000
Szidon
Damaszkusz
Tírusz
FÖNICIA
Fülöp Cezáreája
GALILEA
Ptolemaisz
Korozain
Betszaida
Kafarnaum
Kána
Magdala
Genezáret-tó
Tibériás
Hipposz
KÁRMEL
Názáret
TÁBOR
Naim
Gádára
Abila
FÖLDKÖZI TENGER
Cezárea
Szitopolisz
Szálim
Pella
Enon
SZAMARIA
Szamaria
Geráza
Szikar
GARIZIM
Jákob kútja
PEREA
Joppé
Lidda
Bétel
Efrám
Filadelfia
Rámo
Jerikó
Emmausz
JERUZSÁLEM
Betánia
Azótus
JUDEA
Betlehem
Mahérusz
Hebron
Gáza
MOLT TENGER
33
32
35
36

1

Csaknem kétezer évvel ezelőtt, Palesztína nevű keleti országban, Názáret falujában élt egy lány. Mária volt a neve. Szépségéről és jóságáról még a szomszédos falvakban is beszéltek. Nem csoda tehát, hogy hamarosan kérője is akadt: egy József nevű dolgos ácsmester, aki aztán el is jegyezte őt. Mindkét jegyes Dávid király családjából származott.

2

Mária egyedül imádkozott kis házában, amikor Gábor arkangyal váratlanul megjelent előtte.

„Üdvözlégy Mária! – szólította meg – az Úr van teveled. Áldott vagy te az asszonyok között és telve vagy te a kegyelemmel."

Mária igen meglepődött, megijedt. De az angyal megnyugtatta és nagy örömhírt mondott neki:

„Téged választott a Jóisten, hogy Jézusnak, a világ Üdvözítőjének édesanyja légy."

„Én az Úr szolgája vagyok – válaszolt Mária – legyen hát velem minden úgy, ahogy mondtad..."

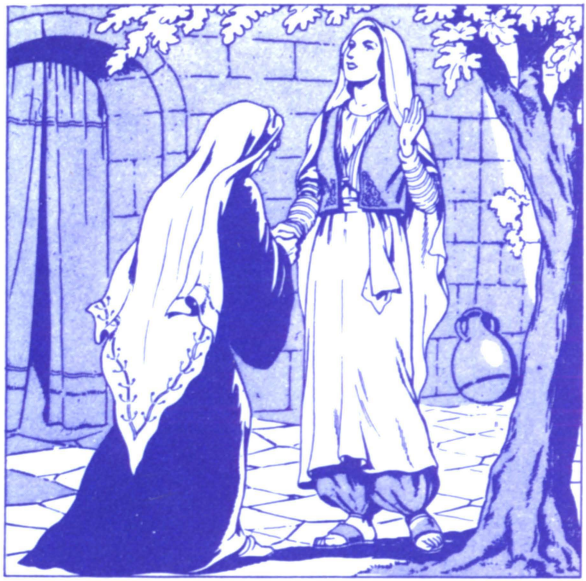

Az angyal azt is elárulta Máriának, hogy rokona, Erzsébet is hamarosan édesanyja lesz egy kisfiúnak, akit Jánosnak fognak hívni. Erre Mária gyorsan útrakelt, hogy Erzsébetet meglátogassa. – Amikor megérkezett, vidám köszöntésére így válaszolt Erzsébet:

„Ó Mária, áldott vagy te az asszonyok között és áldott a te méhednek gyümölcse... Látogatásod kitüntetés számomra, hiszen te az Úr édesanyja vagy... Nagyon is igazad volt, hogy hittél az Úr igéretének."

Erre Mária nagy örömében énekelni kezdett egy szép dalt, amelyet maga költött a Jóisten dicséretére: „Magasztalja az én lelkem az Urat!"

4

Néhány hónappal később Augusztus római császár népszámlálást rendelt el birodalmában. Mindenkinek abban a községben kellett jelentkeznie, amelyből családja származott. Máriának és jegyesének, Józsefnek is Názáretből Betlehembe, Dávid szülőfalujába kellett utaznia.

Négynapi fárasztó utazás után végre megérkeztek. De a fogadóban nem volt már számukra hely. Az előttük érkezők minden helyet elfoglaltak.

Hiába minden! Senki sem akarta befogadni őket. Végre a falu határában találtak egy barlangot, amely istállóul szolgált. Ott hozta világra Mária kisfiát, Jézust, az Isten Fiát, aki csak azért lett emberré, hogy minden embert Isten gyermekévé tegyen...

Mária bepólyázta a kis újszülöttet, és mivel József nem hozhatta magával a magafaragta bölcsőt, a jászol szalmájára fektette. És mert a barlangban nagyon hideg volt, Mária olykor-olykor szívéhez szorította a kis Jézust és úgy melengette.

Gondolsz-e arra néha, kisfiam, hogy a szentáldozásban ugyanez a Jézus jön hozzád? ... Örülsz-e neki, mint Mária? ... Szívedhez szorítod-e, mint Mária? ...

6

Kinn az éjszakában tábortűz mellé kuporodva pásztorok őrizték nyájukat. – Egyszerre nagy fényesség támadt, és angyal jelent meg előttük. Érthető, hogy nagyon megijedtek. De az angyal így szólt hozzájuk:

„Ne féljetek! Mert nagy örömhírt mondok nektek: épp most született Üdvözítőtök nem messze innen, Betlehemben... Erre menjetek... Találtok majd egy bepólyázott, jászolban szundikáló kisfiút. Ő az Üdvözítő."

Erre más angyalok is jöttek újjongva és énekelve:

„Dicsőség mennyben az Istennek, békesség, békesség földön az embernek!"

Gyönyörű volt az angyalok éneke. A pásztorok nem győzték csodálni. Mégis serényen felpattantak, hogy meglátogassák a titokzatos kisfiút, akinek születéséről az angyalok beszéltek. Szaladtak, szaladtak egészen Betlehemig, ahol végre rábukkantak az istállóra, amelyben a kis Jézus aludt. Boldogan letérdeltek és imádkozni kezdtek... Lám, az Üdvözítő mindenkinél jobban szerette a szegényeket!

Reggelre kelve a pásztorok szétszaladtak a környéken, hogy a nagy eseményt mindenkinek hírüladják. Képzelhetjük, mennyire szégyenkeztek és bánkódtak azok, akik előző nap nem akarták befogadni Máriát és Józsefet.

8

Negyven nappal Karácsony után Mária és József felmentek Jeruzsálembe, hogy a gyermek Jézust bemutassák az Úr templomában. Ott várt már rájuk Simeon, egy igen öreg és vallásos ember. Isten megígérte neki, hogy nem hal meg addig, amíg meg nem látja az Üdvözítőt. Mihelyt észrevette a közeledő Szent Családot, megértette, hogy az ígért Üdvözítő nem lehet más, mint a kis Jézus. Ahogy csak öreg lábaitól kitelt, eléjük futott és karjába kapva a kisbabát, így kezdett énekelni: „Végre láttam az Üdvözítőt, most már jöhet a halál!..." Aztán visszaadta a kis Jézust meglepett édesanyjának és megjövendölte, hogy Fia miatt később neki is igen sok szenvedésben lesz része.

Kevéssel azután, hogy a Szent Család hazatért Betlehembe, különös látogatók zörgettek be. Mágusok voltak, vagyis az akkori idők gazdag és vallásos tudósai. Mivel a Szentírást jól ismerték, tudták, hogy a világ Szabadítója nemsokára a Földre száll és hogy születését csodálatos csillag adja majd hírül. Éjszakáról éjszakára lankadatlanul fürkészték az égboltozatot, ahol egy este végre titokzatos égitestet vettek észre. „Nagyszerű! Ez biztosan a régen keresett égi jel!" – kiáltottak fel. Aztán habozás nélkül útrakeltek, hogy családjuktól, hazájuktól messze hódolhassanak az újszülött Jézusnak. Utuk sivatagon vezetett keresztül. De ők csak a csillagot nézték... Hosszú lovaglás után végre egy este megérkeztek Jeruzsálembe.

10

Abban a pillanatban, amint beléptek a város kapuján, a csillag hirtelen eltűnt. A mágusok tanácstalanul néztek egymásra: mitévők legyenek? ...

Végre úgy döntöttek, hogy magától Heródes királytól kérnek tanácsot. „Urunk – léptek az uralkodó elé – tudni szeretnénk, hol született a zsidók királya? Láttuk ugyanis csillagát napkeleten és eljöttünk, hogy imádjuk őt."

Heródes meglepődött és nyugtalanul fordult udvari írástudóihoz: „Hol is kell születnie Krisztusnak? " „Betlehemben" felelték azok. Erre a király nyájasan megmagyarázta a mágusoknak, hogy merre van Betlehem. „Azután – szólt ravaszul – el ne felejtsetek majd beszámolni nekem a híres gyermekről. Mert én is meg akarom látogatni."

Ahogy a mágusok kiléptek Jeruzsálem kapuján, a csillag ismét felragyogott és elvezette őket egészen Betlehemig. Ott megállt a ház fölött, melyben a kis Jézus lakott. Mária mosolyogva nyújtotta feléjük kisfiát, ők pedig térdrehullva imádni kezdték.

Keleten az a szokás, hogy a látogató vendéglátója számára mindig valami ajándékot hoz magával. A mágusok hazájuk legértékesebb termékeivel, arannyal, tömjénnel és mirhával lepték meg a Gyermek-Jézust.

Kisbarátom, mi sem látogathatjuk Jézust üres kézzel. Illik, hogy mikor látogatóba megyünk hozzá, szeretetünk aranyával, imánk tömjénjével és apró áldozataink mirhájával hódoljunk neki.

12

Következő éjszaka a mágusok álmot láttak, amelyben az Úr megtiltotta nekik, hogy visszamenjenek Heródeshez. Így hát más úton tértek vissza hazájukba.

A vendégek távozása után József felriadt álmából. Egy angyal állt előtte, aki így beszélt hozzá: „Kelj fel gyorsan, csomagolj össze, vedd a kisfiút és Anyját és indulj azonnal Egyiptom felé. Ott maradsz majd addig, míg újra jelt adok..." „Miért mindez?" „Azért, mert Heródes Jézus életére tör." József percig sem habozott. Felkeltette Máriát, felnyergelte hűséges csacsiját és pár perc múlva már az egyiptomi országúton siettek tova az éjszakában. Hogy mi történt volna Jézussal, ha József nem engedelmeskedett volna, azt mindjárt meglátjuk...

Másnap reggel Heródes megtudta, hogy a mágusok hazamentek anélkül, hogy betértek volna hozzá. Rettenetes haragra gerjedt. Tüstént megparancsolta szolgáinak, hogy fussanak Betlehembe és ott minden kisgyermeket gyilkoljanak le. – A katonák szótfogadtak. Sorra járták a betlehemi házakat és minden kisgyermeket kegyetlenül megöltek. – Szegény kicsinyek! Méltán nevezzük őket Aprószenteknek, hiszen mindnyájan Jézusért haltak meg.

Ezalatt a Szent Család már messze járt és nemsokára meg is érkezett Egyiptomba, a piramisok és a szfinx legendás országába. A száműzetés néhány évig tartott. József szorgalmasan dolgozott, hogy Mária és a kis Jézus semmibe se szenvedjenek hiányt.

14

Végre meghalt Heródes. Az angyal ismét megjelent József előtt és így szólt hozzá: „Kelj fel és térj vissza hazádba. Azok ugyanis, akik Jézus életére törtek, már nem élnek." És József ismét késlekedés nélkül engedelmeskedett.

Hosszú vándorlás után a Szent Család végre ismét beköltözhetett elhagyott názáreti házába. Ott élte azután hosszú éveken át Jézus Máriával és Józseffel a szegény munkásember küzdelmes életét. A faluban mindenki csodálattal beszélt okosságáról és jóságáról. A Szűzanyának szorgalmasan segített takarítani, kendert fonni és bevásárolni. Egyik legkedvesebb szórakozása a vízhordás volt.

Jézus egyre nagyobb lett és Mária lassacskán olvasni kezdte tanítani. Ne felejtsük el, hogy Jézus maga volt a mindentudó Isten. Mégis tanulni akart az emberektől, hogy a világ minden tanuló gyermekének példát adjon.

Tíz éves korában aztán kedve támadt, hogy az ácsmesterséget is megtanulja. Az eget és a földet semmiből teremtő Isten bizony nem restelt József tanácsaira hallgatni, naphosszat gyalulni és fűrészelni.

Jézus nem félt a munkától. Keze kérges, szép munkáskéz volt.

16

Mózes törvénye előírta, hogy minden fiúgyermeknek tizenkétéves korától kezdve részt kell vennie a jeruzsálemi zarándoklaton. A tizenkétéves Jézus is engedelmeskedett a törvénynek. Így Húsvétkor ő is elkísérte szüleit Jeruzsálembe. A százötven kilométeres utat a galileai karaván-nal utazta végig.

Abban az időben ugyanis a rablótámadás nem volt ritka dolog. Ezért a zarándokok többezer főnyi karaván-t szerveztek, amelyben a férfiak és asszonyok külön csoportokat alkottak. A gyermekek egyszer édesapjukkal, másszor édesanyjukkal tartottak.

Amikor a Szent Város tornyai feltűntek a látóhatáron, az egész karaván csodaszép zsoltárénekekre zendített.

Jeruzsálemben Jézus Máriával és Józseffel a templomba ment. A zarándoklat vallásos ünnepségei hét napig tartottak. Azután meg ki-ki hazatért. A galileiek karaván ja is útrakelt. József a férfiakkal, Mária meg az asszonyokkal utazott. És Jézus? Mária azt hitte, Józseffel van, József meg azt, hogy Máriával.

Végre este, amikor a karaván pihenőt tartott, Mária és József találkozott. „Hol van Jézus? " – kérdezték egymástól. És mert senki sem tudott róla felvilágosítást adni, komolyan nyugtalankodni kezdtek.

Mitévők legyenek? ... Rövid tanácskozás után Mária és József sietve visszaindultak Jeruzsálem felé.

18

Három napig keresték Jézust mindenhol: a piacon, a boltokban, a zsinagógákban. A harmadik napon a templomban vitatkozó csoportot vettek észre. Mária megremegett: Jézus ott állt a hittudósok között. Éppen egy kérdést intézett hozzájuk, amelyikre egyikük sem tudott feleletet adni. A tudósok csodálkozva néztek össze, majd lassan, töprengve elszéledtek.

Amikor végre hozzáférhetett gyermekéhez, Mária szelíden így szólt: „Fiam, miért tetted ezt velünk? Édesapád és jómagam már három napja keresünk mindenhol..."

Az Isten-Gyermek így felelt édesanyja szavaira: „Miért kerestetek? Hát nem tudjátok, hogy nekem Atyám dolgaival kell foglalkoznom? " – Ezzel a felelettel példát adott nekünk arra, hogy mily odaadással kell dolgoznunk az Isten ügyéért, a lelkekért – sokszor még szeretteinket is el kell hagynunk ezért.

Mária és József boldogok voltak, hogy végre megtalálták Jézust. Örömükben elfeledték minden aggódásukat. Hazamentek Názáretbe, ahol Jézus tovább emberesedett és egyre bölcsebb lett, növekedett kedvességben Isten és az emberek szemében is.

Múltak az évek... Mária és József naponta hálát adtak Istennek a Gyermekért, aki nekik oly sok örömet adott.

20

Egy este József nagyon fáradtan jött haza. Ágynak dőlt, és néhányórás szenvedés után Jézus és Mária karjai között csendesen elhúnyt.

Elhúnyt nevelőatyja helyét Jézus foglalta el. Ő lett Názáret ácsmestere. Bizony, a munka nem hiányzott. A falubeliek faekéket és mindenféle bútort rendeltek nála.

Esténként Jézus és a Szűzanya együtt költötték el egyszerű vacsorájukat. Amikor felálltak az asztaltól, imádkoztak, majd Jézus terveiről kezdett beszélni, és arról, hogy nemsokára el kell majd hagynia édesanyját.

S amikor a távozás napja felvirradt, Jézus megáldotta a Szűzanyát és búcsút intve Názáretnek a lelkek hódítására indult.

Keresztelő Szent János csak hét hónappal volt idősebb Jézusnál. Rendkívüli egyéniség volt. Rengeteg áldozatot vállalt, hogy sok bűnös megtérését kieszközölje. A pusztában lakott és ideje jórészét imával töltötte. Öltözete durva teveszőr-ruha volt, tápláléka sáska és vadméz.

Hosszú remetéskedés után azután elhagyta a pusztát, hogy mindenhol meghirdesse a Messiás eljövetelét. És bár keményen bűnbánatra intette az embereket, azok mégis szívesen hallgatták beszédét s kértek tőle tanácsot.

22

Egy reggel Jézus maga is felkereste Jánost és arra kérte, keresztelje meg. Keresztelő Szent János azonban vonakodott.

„Uram, neked kellene megkeresztelned engem, nem pedig nekem téged!"

Jézus mégis meghagyta neki, hogy tegye úgy, amint parancsolva volt. János erre engedelmesen a vízhez vezette és megkeresztelte.

Akkor hirtelen megnyílt az ég és megjelent a Szentlélek galamb alakjában. Az égből pedig kiáltás hallatszott: „Ez az én szeretett Fiam, akiben nekem kedvem telik."

Keresztsége után Jézus a jordánvidéki puszta magányába vonult vissza. Negyven napot és negyven éjjelt töltött ott étlen-szomjan, imádságban.

Társai csak a vadállatok voltak. Sakálok, hiénák somfordálták és szaglászták körül. Csak bámulták, amint a földön térdelve imádkozott, de bántani nem merték. Mintha érezték volna, hogy Urukkal és Teremtőjükkel állnak szemben.

24

A Sátán oldalát fúrta a kíváncsiság: vajon ki lehet ez a titokzatos, önsanyargató remete? – Hozzálépett és így szólt hozzá: „Ha te vagy az Isten Fia, változtasd kenyérré ezeket a köveket..."

Ezzel a csellel akarta megtudni, vajon Jézus Isten-e, vagy sem. Mert kövekből kenyeret teremteni egyedül Isten képes.

Jézus azonban visszautasította a kísértést: „Az ember nemcsak kenyérrel él, hanem mindazzal, ami Istentől származik..." – Ezzel arra célzott, hogy nemcsak testünknek, hanem lelkünknek is szüksége van táplálékra.

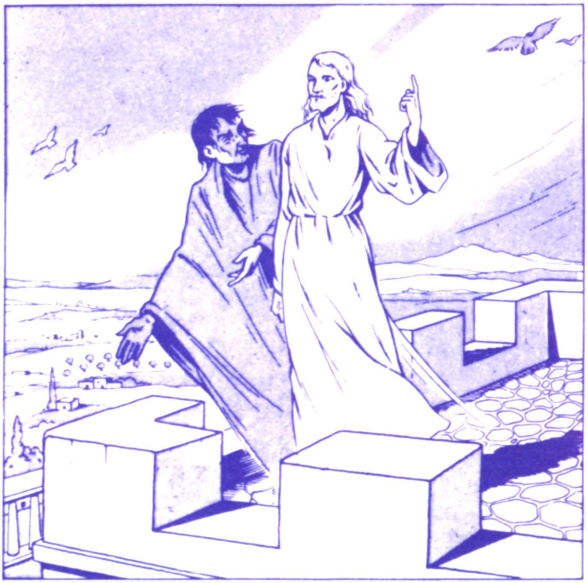

Ezután a Sátán a jeruzsálemi templom tetejére vezette Jézust. Rámutatott a lent sürgő-forgó tömegre, és ezt az ajánlatot tette neki:

„Ha Isten Fia vagy, vesd le magad innen. Neked semmi bajod nem történhet, a nép pedig, látva hajmeresztő mutatványodat, rögtön imádni fog téged."

Ám Jézus így felelt: „Nem olvastad a Szentírásban: ne kísértsd Uradat, Istenedet? " Ezzel arra akart tanítani, hogy oktalanul ne kérjük Isten közbenjárását minden csekélységben.

De a Sátán nem tágított. Egy magas hegyoromra vitte fel Jézust, ahonnan jól lehetett látni a távoli országokat minden gazdagságukkal együtt. „Nézd csak – szólt – mindezt neked adom, ha leborulsz és imádsz engem."

Jézus ezúttal haragosan válaszolt: „Takarodj, Sátán!... A Szentírás parancsa így szól: Uradat, Istenedet imádd, és csak Neki szolgálj!..." Erre a Sátán végre megértette, hogy Isten Fiával áll szemben, és szó nélkül eltakarodott.

És akkor angyalok jelentek meg, hogy Jézusnak szolgáljanak.

Jézus negyvennapos böjtje után ismét felkereste Keresztelő Szent Jánost, aki éppen a Jordán partján prédikált. János, mihelyt észrevette Őt, így kiáltott fel: „Nézzétek, itt jön az Isten Báránya! Ő veszi el a világ bűneit!" A beszéd világos volt. A jelenlevők azonnal megértették, hogy Jézus nem olyan ember, mint a többi. De a tömeg javarésze még habozott. Csak két férfi lépett ki a sorból, hogy Jézust kövesse.

Az Úr melegen tekintett rájuk. „Kit kerestek?" szólt. „Mester, mondd, hol lakol?" kérdezték azok félénken.

„Jertek velem, és meglátjátok, hol lakom" – felelte Jézus.

Tudjátok-e ki volt ez a két férfi? A leendő Szent János evangelista és Szent András apostol. Mindketten halászemberek voltak. Jézus hívó szavára azonnal hozzá szegődtek. Sőt András nagy lelkesedésében még haza is futott, hogy testvérét, Simont is magával hozza.

„Simon, gyere, gyorsan! Megtaláltuk a Messiást!" – kiáltotta neki már messziről, és elvezette bátyját Jézushoz.

Az Üdvözítő egy percre az újonnan érkezőn felejtette tekintetét. „Te Simon vagy, – szólalt meg végre – de ezentúl Péter lesz a neved."

Ezzel a névváltoztatással az Úr Pétert jövendő Egyháza fejévé tette. – Ezután Jézus első tanítványaival visszatért Galileába. Ott egy Fülöp nevű férfivel találkozott. Ránézett, és csak ennyit mondott neki:

„Jöjj, kövess engem!"

Fülöp azonnal hozzászegődött és lelkesedésében barátját, Nátánáelt is magával hozta. – Jézus így fogadta Nátánáelt: „Még mielőtt Fülöp hívott volna, én már láttalak egy fügefa alatt és ismertelek téged."

„Mester, – felelte Nátánáel – te valóban Isten Fia és Izrael királya vagy!"

Igy lett Nátánáelből a későbbi Szent Bertalan apostol. Ami a többi tanítványokat illeti, az Úr azoknak is hasonló módon adott apostoli hivatást.

Egy nap a Szűzanya meghívást kapott egy esküvőre, amelyet Kána falujában tartottak meg. (Kána néhány kilométernyire fekszik Názárettől észak felé.) – A jegyespár nem volt gazdag, de mikor megtudták, hogy Jézus is a faluba érkezett, azonnal meghívták tanítványaival együtt. Mivel azonban a násznagy nem számított ennyi vendégre, a bor hamarosan elfogyott.

A Szűzanya, aki a legkisebb dolgokat is figyelemmel kísérte, mindjárt észrevette, hogy elfogyott a bor. Gyorsan Jézushoz lépett, és fülébe súgta: „Nincs több boruk..."

„Anyám, – felelte Jézus – nincs ok a nyugtalankodásra. Egyébként nem ütött még az óra, hogy magamra hívjam az emberek figyelmét."

Mária azonban ismerte Fia jó szívét. Ezért odaszólt a szolgáknak:

„Tegyetek mindent úgy, ahogy meghagyja nektek."

Az udvarban hat nagy, 80 vagy 120 literes korsó állt, űrtartalmuk összesen körülbelül 480-720 liter között lehetett. Jézus magához intette a szolgákat:

„Töltsétek teli ezeket a korsókat vízzel."

Azok szótfogadtak és színültig megtöltötték a korsókat. Ekkor Jézus azt mondta nekik:

„Merítsetek és vigyetek ebből a násznagynak."

Az volt ugyanis a szokás, hogy a bort a násznagy kóstolja meg felszolgálás előtt. – Az hát ajkához emelte a neki nyújtott poharat, és a következő pillanatban csodálkozva kiáltott oda a vőlegénynek:

„Hallod-e! A házigazda először a jó bort szokta az asztalra tenni. A kevésbé jót csak akkor veszi elő, mikor a vendégsereg már kissé becsípett. Te pedig a jó bort a lakoma végére tartogattad!..."

A vendégek ámultak, bámultak. És mikor a szolgák elmondták mi történt, még jobban elcsodálkoztak.

Ugye jól tették ezek a derék szolgák, hogy engedelmeskedtek a Szűzanyának, és hogy nem sajnálták a vízhordással járó fáradságot!

A jelenlevők közül különösen a tanítványok örültek a csodának. Tudták már, hogy Jézus nem közönséges ember. De a csoda láttára még nagyobb hittel ragaszkodtak hozzá.

Közeledett Húsvét ünnepe. Jézus felment hát Jeruzsálembe, hogy az évenként megújuló ünnepségeken ő is részt vegyen.

Amikor a templom udvarába lépett, felháborító látvány fogadta. Mindenfelé kereskedők nyüzsögtek, akik a szent helyet valóságos vásártérré tették. Itt is, ott is ökrök, juhok, bárányok kérődztek. Az oszlopok tövében pedig pénzváltók kínálták portékájukat.

Jézus nem volt hirtelenharagú. De ő, aki mindig ragaszkodott ahhoz, hogy a vallásba ne keveredjék az adás-vétel szelleme, nem tűrhette ezt a gyalázatot. – „Ki innét!" – kiáltott a kereskedőkre. Aztán felborította a pénzváltók asztalát és kiparancsolta az árusokat a templomból.

Hiába tiltakoztak. Jézus könyörtelenül a földre szórta pénzeszsákjaikat.

„Ki innen! És Atyám házát senki se merje többé rablóbarlanggá tenni!"

Hiába zúgolódtak! Jézus a galambárusokat is kitessékelte, jóllehet ezek az áldozathoz szükséges galambokat árulták.

A tömeg egy része helyeselte Jézus fellépését. Mások azonban, különösen a farizeusok, nagyon felháborodtak.

A farizeusok igen befolyásos urak voltak. De sokan közülük ájtatos és jóságos külső mögött gőgös és gonosz szívet rejtegettek magukban.

Egy farizeus-csoport Jézusra rontott és kérdőre vonta: „Mi jogon mered ezt tenni? Mivel bizonyítod, hogy jól tetted, amit tettél? ”

Jézus mellére ütve csak ennyit mondott: „Romboljátok le ezt a templomot és én három nap alatt újra felépítem.”

A zsidók csak a vállukat vonogatták. Sehogy sem értették, Jézus mit akart ezzel mondani.

„Negyvenhat évig épült ez a templom, – vágták vissza – hogyan építhetnéd hát te fel három nap alatt? ”

Hogy is érthették volna meg! Hiszen Jézus saját testének templomáról beszélt, amely halála után harmadnapra feltámad majd.

Ezután az Úr tanítványaival Kafarnaumba ment. Kafarnaum a Genezáret-tó – másként Tibériás tava – partján épült kereskedőváros volt.

Utcáin vámosok és halászok tolongtak, piacain pedig különböző országok kereskedői zsibongtak.

Mikor eljött az istentisztelet ideje, Jézus is elment a zsinagógába. A zsidók ugyanis ott szoktak összejönni, hogy imádkozzanak és a Szentírás magyarázatát hallgassák.

A zsinagógába lépve, Jézus beszélni kezdett a néphez.

Hirtelen kiáltás szakította félbe szavait. Méghozzá olyan kiáltás, amely alig hasonlított emberi hanghoz. Egy szerencsétlen megszállott kiáltott.

Az Úr eljövetele előtt ugyanis a gonosz lelkeknek sokkal nagyobb hatalmuk volt az emberek fölött, mint manapság. Gyakran megszálltak egy-egy szerencsétlent, csak azért, hogy meggyötörjék, és kényszerítsék olyasmit tenni vagy mondani, amit az magától soha nem tett vagy mondott volna.

Valahányszor bűnt követünk el, a gonosz lélek tért nyer bennünk. És ki tudná megmondani, mily nyomorult sorsra jutnak azok, akik lelkileg rabszolgái lesznek az ördögnek.

Jézus rászólt a gonosz lélekre és kiparancsolta a szegény emberből: „Hallgass és takarodj ki ebből az emberből!"

A gonosz lélek azonnal szót fogadott és elhagyta a szerencsétlent, anélkül, hogy kárt tett volna benne.

A tanítványok lelkesedése nem ismert határt. Megkérték a Mestert, látogassa meg Simon anyósát, akit éppen erős láz gyötört. És a jóságos és fáradhatatlan Jézus szó nélkül velük ment.

A nagybeteghez lépett, megfogta a kezét. A láz azonnal megszűnt. Az anyóka boldogan felkelt és a konyhába sietett, hogy Jézusnak és az apostoloknak ebédet főzzön.

Elképzelhetjük, milyen hamar híre ment a csodának. Így azután a környék betegjei: sánták, vakok, bénák és süketnémák Jézushoz igyekeztek. Ő pedig kezének egyszerű érintésével egyiket a másik után meggyógyította.

Ezen az estén Kafarnaum utcái különös látványt nyújtottak: mindenütt kíváncsi tömeg vette körül a felgyógyultakat. Mindenki gratulálni akart nekik. A legtöbben persze afelől is tudakozódtak, hogyan és mint történt csodálatos gyógyulásuk. A városka örömmámorban úszott, minden utcája hálaénektől volt hangos.

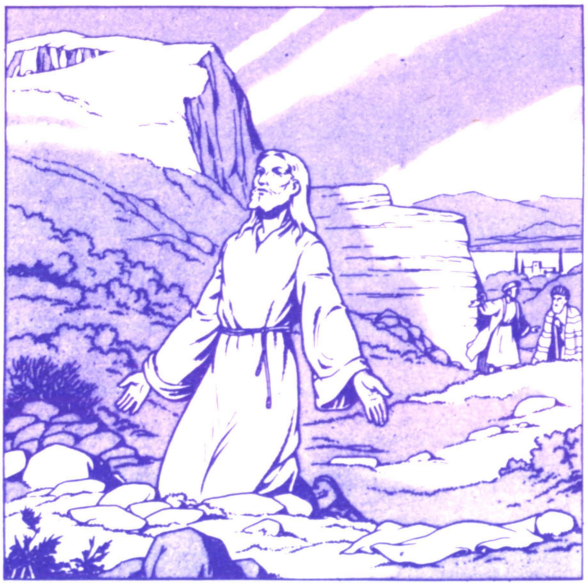

De az Úr, miután meggyógyította a betegeket, nem maradt a városban, mert nem akarta a bókokat és a dicsőítést hallani. Visszavonult a puszta magányába, hogy ott az éjszakát buzgó imádsággal töltse el a bűnös lelkekért. Mert ő nemcsak a beteg testnek, hanem a beteg léleknek is vissza akarta adni az egészséget.

Hajnaltájt az apostolok keresni kezdték. Mikor végre rábukkantak, így szóltak hozzá:

„Urunk, mindenki látni kíván téged!"

Ő azonban így felelt:

„Menjünk most előbb a szomszédos falvakba, mert nekik is prédikálnom kell a jóhírt: az Evangéliumot. Vagy tán nem ezért jöttem a földre? "

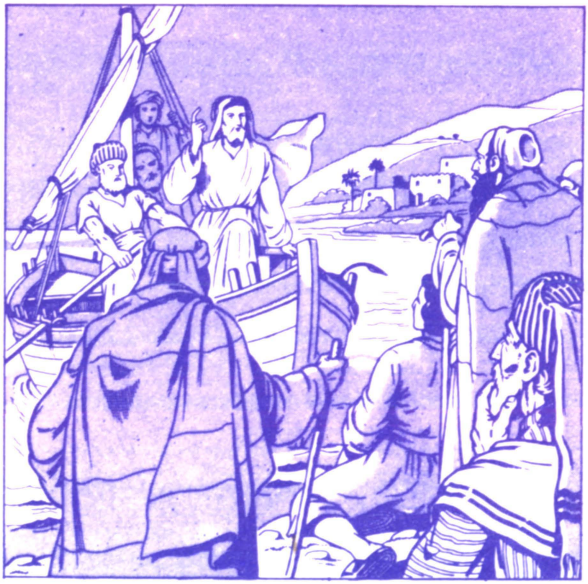

Jézus olyan szépen beszélt, és olyan jól értett a lelkek vígasztalásához, hogy mindenki hallani akarta szavát.

Egyszer, a galileai tó partján akkora tömeg vette körül, hogy csaknem agyonnyomták. Ezért, hogy könnyebben tudjon szólni a néphez, Péter bárkájába szállt és megkérte, evezzen beljebb, hogy eltávolodjanak kissé a parttól.

Majd a halászbárka egyszerű padján ülve tanítani kezdte az egyre növekvő embersereget.

Mikor beszédét befejezte, Jézus így szólt apostolaihoz: „Evezzetek a mélybe, és vessétek ki hálóitokat a halfogásra!"

Simon pedig egész éjjel hasztalan vetette ki hálóit, egy halat sem fogott. Mindenki más a helyében így válaszolt volna:

„Mire jó újra kivetni a hálókat? Éppen most mostam ki őket... Úgysincsen hal errefelé!"

De Simon bízott a Mesterben, akinek hatalmát jól ismerte, és ezért egyszerűen csak ennyit jegyzett meg:

„Egész éjszaka eredménytelenül dolgoztunk, de ha te mondod, újra kivetjük a hálót."

Engedelmességének és bizalmának jutalma nem késett. A háló hirtelen szakadásig megtelt hallal. A zsákmány behajózásához az apostolok kénytelenek voltak még egy másik bárkát is segítségül hívni.

Még így is csordultig telt meg a két hajócska a fickándozó halakkal.

Ki hitte volna! Mindenki csak ámult, bámult.

E csoda láttára Péter méltatlannak kezdte érezni magát, hogy a mindenható Isten tanítványa legyen. Jézus lábaihoz borult, és reszketve így kiáltott fel:

„Uram, távozz tőlem, hiszen én csak bűnös ember vagyok!"

De a jóságos szívű Jézus felemelte: „Ne nyugtalankodj, Péter; én választottalak ki téged. Ezentúl nem halakat, hanem embereket halászol majd. Mert én emberhalásszá teszlek."

Ezekkel a szavakkal Jézus arra célzott, hogy Péterből csakhamar hithirdető lesz.

E csoda után Jézus apostolaival Jeruzsálembe indult.

Útközben egy csapat leprással találkoztak. Tizen voltak. A szerencsétleneknek rettenetes fertőző betegségük miatt tilos volt egészséges emberekkel érintkezniök.

Néhány lépésnyire Jézustól a leprások megálltak. „Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!" – kiáltották panaszosan. Mire Jézus így felelt: „Eredjetek, és mutassátok meg magatokat a papoknak." Tudniillik a törvény előírása szerint, a felépült leprások gyógyulását csak a papok igazolhatták. Enélkül a volt betegek nem érintkezhettek másokkal.

A tíz beteg megfogadta az Úr szavát. Útközben azután egyszerre újjongva tapasztalták, hogy egészségük csodás módon helyreállt.

Kilencen közülük nagy örömükben megfeledkeztek arról, aki meggyógyította őket. Csak egynek jutott eszébe, hogy köszönetet mondjon. Ez Istent fennhangon dícsérve visszajött, és Jézus lábai elé borult. Igy akarta neki köszönetét kifejezni.

Csakhamar kitudódott, hogy ez a derék ember nem is volt zsidó, hanem egy Szamariából való idegen.

Jézus levonta a tanulságot: „Nemde tizet gyógyítottam meg? Hol maradt hát a többi kilenc? ... Bizony, csak ez az idegen gondolt arra, hogy visszajöjjön és hálát adjon Istennek."

„Kelj fel, – mondotta neki – a te hited megszabadított téged."

48

Jeruzsálem egyik kapujának közelében volt egy fürdő. Partjain állandóan betegek, vakok, sánták és bénák tanyáztak. A medencéhez közeledve Jézus észrevett egy bénát, aki már harmincnyolc éve betegeskedett. Megesett rajta a szíve és hozzálépett:

„Akarsz-e újra egészséges lenni? – kérdezte – Kelj fel, vedd fel pokrócodat, és járj!"

A béna tüstént meggyógyult. Felkelt, majd pokrócát felmarkolva, járni kezdett.

A csoda láttára a jelenlevő Zsidók zúgolódni kezdtek Jézus ellen, mert hatalmát és népszerűségét egyre inkább irigyelték.

Jézus ezután visszaindult Jeruzsálemből Kafarnaum felé. A legrövidebb utat választotta, amely Szamarián vezetett keresztül.

Dél felé egy Szikar nevű városka határába érkeztek. Volt ott egy régi-régi kút, amelyet valamikor még maga Jákob ásott. A fáradt utasok szerettek mellette megpihenni, hogy friss vizével szomjukat oltsák.

A hosszú gyaloglás közben az Úr nem szünt meg beszélni. Érthető tehát, hogy nagyon kifáradt. A kúthoz érve figyelmes tanítványai arra kérték, pihenjen le kissé, míg ők a szomszédos városba mennek élelmet szerezni. Jézus mosolyogva engedelmeskedett és a kút kávájára ült.

Nemsokára egy szamariai asszony jött oda vizet meríteni. Megtöltötte korsóit és már távozni készült, mikor Jézus hirtelen megszólalt:

„Adj innom!"

Az asszony igen elcsodálkozott, hogy egy zsidó férfi szóbaáll vele.

„Hogyan? – kiáltott fel – te zsidó létedre inni kérsz tőlem, egy szamariai asszonytól? "

Jézus szelíden felelt: „Ha ismernéd Isten kegyelmét és azt, aki tőled inni kér, talán te kérnél tőle vizet és ő biztosan tiszta forrásvizet adna neked."

„Uram, nincs is mivel merítened, a kút pedig mély. Hogy adhatnál hát nekem forrásvizet? Vagy talán hatalmasabb vagy magánál Jákob atyánknál, aki nekünk ezt a kutat ásta? "

„Aki ebből a kútból iszik, csakhamar újra szomjas lesz – felelt az Úr. – Ellenben az, aki abból a vízből iszik, amit én adok neki, soha többé nem szomjazik. Sőt ez a víz benne élő vizek forrásává lesz, melyből még az örök életben is víz fakad."

„Ó Uram, adj nekem gyorsan ebből a vízből, hogy ne kelljen többé a kútra járnom!" – kiáltott fel az asszony.

De Jézus a lélek szomját oltó Kegyelem éltető vizéről beszélt, amelyből Isten bőven mér a megtérő bűnösnek.

Azután Jézus elmondta az asszony egész múltját, ezzel bizonyítva, hogy ő a szívek mélyén is tud olvasni.

Az ámulva kiáltott fel: „Uram, látom már, hogy próféta vagy!"

Azután felbátorodva az Úr jóságán, egy sokat vitatott kérdést tett fel neki. Azt kérdezte tőle, hogy vajon Isten a Garizim-hegyi templomban, vagy a jeruzsálemi templomban fogadja-e szívesebben az imádságot?

A jeruzsálemi templom építésekor ugyanis a zsidók a szamaria-beliek segítségét visszautasították, mire azok irígységből és vetélkedésből Garizim hegyén építettek maguknak templomot.

Jézus megmagyarázta neki, hogy az imádság értéke nem a helytől függ, ahol mondják, hanem egyedül az imádkozó lélek őszinteségétől.

Mindez újdonság volt az asszony számára.

„Jól tudom, hogy a Messiásnak hamarosan el kell jönnie – sóhajtott fel. – Ha majd itt lesz, Ő mindenről felvilágosít minket..."

Látva az asszony szent tudásvágyát, Jézus mosolyogva így szólt:

„A Messiás én vagyok, aki veled beszélgetek!"

Ebben a pillanatban a visszatérő tanítványok lépteit lehetett hallani. Az asszony égett a vágytól, hogy amit hallott, fűnek-fának elhíresztelje. Felkapta hát korsóit és Szikar felé sietett. Útközben mindenkinek, akivel csak találkozott odakiáltotta:

„Gyertek gyorsan... Mutatok nektek egy embert, aki kitalálta mindazt, amit eddigi életemben tettem... Ki tudja, talán ez maga a próféták által ígért Messiás!"

Az asszony lelkesedése ragályként terjedt tovább. Az emberek érezték, hogy nem álomlátóval állnak szemben: az asszonynak valóban rendkívüli egyéniséggel kellet találkoznia. Igy azután egyre többen kerekedtek fel Jákob kútja felé.

Ezalatt a tanítványok kicsomagolták az útravalót, és kínálni kezdték Jézust:

„Mester, mit parancsolsz? ”

De Jézus titokzatosan válaszolt:

„Van nekem ennivalóm, amelyről ti nem is tudtok...”

Azok csak egymásra néztek, nem értvén miről beszél.

„Talán valaki enni adott neki? ” – találgatták.

Végre Jézus megfejtette nekik a rejtélyt:

„Az én eledelem Atyám akaratának teljesítése. Hiszen Ő azért küldött engem, hogy művét bevégezzem...”

Milyen szépen kitűnik e szavakból Jézus törekvése, hogy teljesítse Atyja akaratát és így vigye végbe a Megváltás művét... Amint az éhező ember az ételre, úgy vágyott Ő az emberek megmentésére.

A kis csapat szeme előtt fehérlő búzatáblák terültek el. Palesztínában ugyanis az érett búza ezüst-fehér, nem pedig aranyszínű, mint nálunk.

Jézus az előtte hullámzó búza-tengerre mutatott:

„Azt mondjátok, hogy még néhány hónap, és itt az aratás ideje? Én inkább azt mondanám: nyissátok ki szemeiteket, az ezüst-fehér földek már várják az aratókat..."

E képletes szavakkal Jézus a lelki aratásra célzott a derék szamaritánusokhoz intézett beszédében, akik fehér ruháikban ott tolongtak körülötte.

Szent János evangéliumából megtudjuk, hogy a szamaritánusok annyira felbuzdultak Jézus szavain, hogy nem nyugodtak addig, míg velük nem ment Szikarba. Igy azután Jézus két egész napot töltött a vendégszerető városban.

Ami az asszonyt illeti, az emberek így szóltak hozzá: „Most már nemcsak a te szavaid miatt hiszünk benne, hanem mert magunk is láttuk és szavát hallottuk. Most már tudjuk, hogy valóban Ő a világ Megváltója!"

58

Kétnapos szamariai tartózkodása után az Úr tovább indult észak felé. Kafarneumba érkezve, ismét abban a házban szállt meg, amelyben már egyszer vendégül látták.

Érkezésének természetesen rögtön híre terjedt és csakhamar csődület támadt a ház körül, amelybe betért. Mindenki látni és hallani akarta. Gyógyító hatalmában reménykedve persze a járni tudó betegek is eljöttek.

Egy szegény bénát, aki mozdulni sem tudott, barátai hoztak el hordágyon.

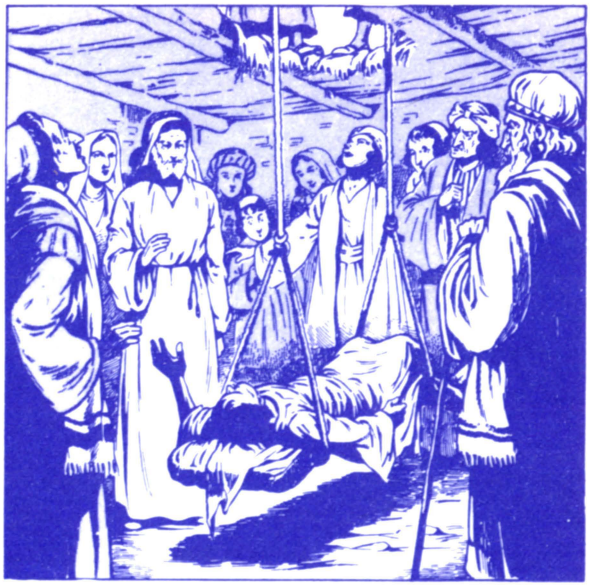

Mire megérkeztek, a bejáratot már sűrű tömeg állta el. A béna barátai erre nyílást csináltak a lapos háztetőn és ezen keresztül bocsájtották le a beteget a szobába.

Hitük láttán Jézus meghatódott: „Bízzál fiam, – szólt a bénához – bűneid bocsánatot nyertek."

Erre Jézus ellenségei – akik szintén jelen voltak – így kezdtek suttogni maguk között: „Már megint káromkodik!"

Ám az Úr szívükbe látott. „Miért gondoltok rosszat rólam? – fordult hozzájuk. – Mi könnyebb? Azt mondani: bűneid bocsánatot nyertek, vagy ezt: kelj fel és járj? ... Hogy pedig lássátok, hogy hatalmam van a bűnök megbocsájtására: kelj fel, – szólt a bénához – fogd hordágyadat, és menj haza!"

A farizeusok azt is Jézus szemére vetették, hogy szombaton is gyógyított, holott Mózes törvénye még a legcsekélyebb munkát is tiltotta ezen a napon.

Egy szombaton például a zsinagóga előtt az Úr egy bénakezű koldust vett észre.

Hozzálépett és hogy megmutassa, hogy szombaton is szabad jót tenni, akárcsak bármely más napon, így szólt hozzá:

„Nyújtsd ki a kezed!"

Erre a torz, évek óta használhatatlan kéz egy szempillantás alatt meggyógyult és ismét mozgékonnyá vált.

Hogy könnyebben szólhasson az újból összeverődött tömeghez, Jézus elhagyta velük a várost és egy dombtetőn telepedett le.

Tanítása ezúttal így szólt:

„Ha az oltárhoz járultok, hogy áldozatot mutassatok be, és eszetekbe jut, hogy valakit megbántottatok, hagyjátok ott rögtön az áldozati adományt, és menjetek előbb kibékülni megbántott felebarátotokkal. Csak azután jertek vissza és mutassátok be áldozatotokat."

Mi ebből a tanulság? Az, hogy Istennek csak úgy tetszünk, ha minden haragot és bosszúvágyat kiűztünk szívünkből.

Ezt is mondta az Úr:

„Ha jobb kezed bűnre visz téged, inkább vágd le azt! Mert bizony jobb egy kezedet nélkülöznöd, mint testestől-lelkestől a pokolba jutnod!"

Ezzel az Úr arra int bennünket, hogy jobb bármilyen szenvedést, vagy veszteséget vállalnunk, mint egyetlen halálos bűnt is elkövetnünk.

Majd így folytatta:

„Mikor imádkoztok, ezt ne úgy tegyétek, mint a képmutatók, akik legszívesebben a zsinagóga kellős közepén, vagy a nyílt utcán imádkoznak, hogy ájtatos képüket mindenki megcsodálhassa."

„Őrizkedjetek a hamis prófétáktól, – mondotta még az Úr – akik báránynak látszanak ugyan, valóságban azonban ragadozó farkasok."

Más szóval: Óvakodjatok azoktól az emberektől, akik mindenféle hamis tanítást hirdetnek. Látszólag jót akarnak nektek. Valóságban azonban, ha hallgattok rájuk, csak Istentől tántorítanak el benneteket.

„A fát gyümölcséről ismerik meg – tette hozzá. A jó fa nem teremhet rossz gyümölcsöt. A rossz fa pedig nem teremhet jó gyümölcsöt. Azt a fát pedig, amely semmiféle gyümölcsöt sem terem, kivágják és a tűzre vetik."

Azután Jézus elárulta még hallgatóinak az igazi boldogság titkát:

„Boldogok, akik szeretik a szegénységet és a szegényeket, mert övék a mennyek országa.

Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld.

Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra, mert egyszer majd jóllakhatnak.

Boldogok, akik szívesen megbocsájtanak, mert nekik is majd szívesen meg fognak bocsájtani.

Boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják majd az Istent."

„Boldogok, akik azon dolgoznak, hogy béke legyen körülöttük, mert Isten fiainak nevezik majd őket.

Boldogok, akiket azért üldöznek, mert szentül akarnak élni: egyszer övék lesz a mennyek országa.

Boldogok vagytok, ha miattam szidalmaznak, üldöznek benneteket, és mindenféle rosszat fognak rátok.

Ujjongjatok és örvendjetek, mert nagy jutalom vár rátok a mennyben."

A kafarneumi tartózkodás végetért. Jézus új körútra indult Galilea falvaiba, hogy az Evangéliumot mindenkinek meghirdesse.

Egy Naim nevű kis városban egy halottas-menettel találkozott. Egy szegény özvegyasszony egyetlen fiát vitték temetni. – Jézus megszánta a gyászoló édesanyát. Megállj-t parancsolt a menetnek, és a halotthoz lépett. „Ifjú, mondom neked, kelj fel!" – szólt rá. Az tüstént felült és beszélni kezdett.

A tömegen pedig a csodálkozás moraja futott végig. Képzelhetjük, milyen nagy volt az édesanya öröme, akinek Jézus visszaadta gyermekét...

Másik alkalommal egy római százados küldte Jézushoz néhány barátját azzal a kéréssel, hogy jöjjön el meggyógyítani egyik legkedvesebb szolgáját, aki már a végét járta.

Jézus késlekedés nélkül útnak indult. Félúton azonban ismét találkozott a százados barátaival. Ezt üzente általuk a derék katonatiszt:

„Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj... Csak egy szót szólj és meggyógyul az én szolgám."

Jézust meghatotta a jóember rendületlen bizalma. Mielőtt még a házba lépett volna, a szolga csodálatos módon visszanyerte egészségét.

Egy pár nappal később egy Simon nevű farizeus hívta meg Jézust ebédre.

Ez a Simon nagyon gazdag ember volt. Ebédlője csak úgy ragyogott a sok dísztől. Az asztalt pompás kerevetek vették körül. Azokon végigheveredve, fejüket és félkarjukat keleti szokás szerint a párnákra támasztva, lakmároztak a vendégek.

Az asztalon almával, fügével, szőlővel roskadásig megrakott tálak és finom borral telt korsók álltak.

De Simon nem barátságból hívta meg Jézust, hanem dicsvágyból. Ezért nem is fogadta a lábmosás megtisztelő, keleti szertartásával, amint az a vendégnek kijárt volna.

A lakoma már végére járt, amikor egy rosszéletű asszony osont a terembe. Hallott Jézusról, és őszintén bánni kezdte minden bűnét. Ezért jött el az Úr nyomát követve Simonhoz, kezében drága illatszeres edénnyel.

Egy óvatlan pillanatban azután Jézus lábaihoz vetette magát és könnyeivel öntözni, dús hajával törölgetni kezdte az Úr lábait.

Simon magánkívül volt haragjában. Hogy merészelte ez a nyomorult nő az ő házába tenni a lábát? És Jézus? ... Miért nem kergeti el magától? Talán próféta létére sem tudja, hogy ki ez a hitvány nő? ... A házigazda haragos pillantásokat vetett vendégére.

Ám az Úr tüstént kitalálta a farizeus gondolatát.

„Simon, mondanivalóm van számodra" – fordult feléje.

„Beszélj, Uram..."

Mire Jézus: „Egy bankárnak két adósa volt. Az egyik 500 dénárral tartozott neki, a másik 50-el. Mivel azonban egyiküknek sem volt miből visszafizetnie az összeget, a jó bankár mindkettőnek elengedte tartozását. – Mit gondolsz, melyik fogja őt ezért jobban szeretni? "

„Szerintem az, akinek többet engedett el" – felelte Simon.

„Úgy van, helyesen feleltél" – hagyta helyben Jézus.

Majd a zokogó nőre mutatva folytatta:

„Látod, Simon, ezt az asszonyt? Mikor házadba beléptem, te nem hoztál vizet, hogy lábamat megmossad. Ez az asszony azonban nem átallja könnyeivel mosdatni és hajával törölgetni... Én mondom neked, sok bűne nyert bocsánatot, mert nagyon szeretett."

Azután ismét az asszonyhoz fordult:

„Ne félj, bűneid bocsánatot nyertek!"

Gondolhatjuk Simon és a többi ott lakmározó farizeus megrökönyödését! Hiszen ők jól tudták, hogy csak az Isten bocsájthatja meg az emberek bűneit.

Ezután Jézus Gerázának vette útját. Tanítványai bárkájába szállt, és kiadta a parancsot:

„Evezzetek a túlsó partra!"

A hajócska elindult, és a fáradt Jézus csakhamar elszenderedett.

Hirtelen azonban beborult az ég, és rettenetes vihar támadt. A bárka dióhéjként kezdett táncolni a tajtékzó hullámok hátán.

A dühöngő tó erejével szemben evező, vitorla mit sem használt többé. Az óriási hullámok hol a magasba lendítették, hol pedig a mélybe rántották le a gyenge hajócskát. És Jézus? ... Jézus nyugodtan aludt tovább...

A tanítványok eleinte nem merték felébreszteni. Végül azonban, mikor a félelem már erőt vett rajtuk, mégis csak felkeltették:

„Uram, ments meg minket, mert elveszünk!"

Jézus felállt, rászólt a viharra és a tajtékzó hullámokra, mire az orkán néhány percen belül lecsendesedett.

Az apostolok, bár mind tapasztalt halászok voltak, még soha sem láttak ilyesmit. Számukra ez volt Jézus legnagyobb csodatette.

Jézus félig mosolygó, félig szomorú pillantást vetett rájuk: „Miért féltetek? Hiszen tudtátok, hogy veletek vagyok. Hát még mindig nem hisztek bennem?" – Igen, Jézus hitet és bizalmat vár attól, aki követni akarja őt.

Az átkelés ezután zökkenő nélkül folyt le.

Mikor végre kikötöttek Geráza partján, furcsa látvány tárult szemük elé. Egy vad, fékevesztett ember futott feléjük. Ruhái cafatokban csüngtek le testéről. Az igazat megvallva, inkább valami vadállathoz hasonlított, mint emberhez. Egy szerencsétlen megszállott volt, aki egy közeli sírgödörben ütötte fel tanyáját.

A környékbeliek gyakran elfogták és bilincsekbe verték. Hasztalan! Minden láncot és kötelet szétszaggatott. Igy azután már senki sem mert többé hozzányúlni és a falubeliek még a sírgödör környékét is gondosan elkerülték.

A megszállott észrevette Jézust. Hozzá rohant és üvöltözve lábai elé vetette magát:

„Uram, Istenre kérlek, ne gyötörj meg!"

Jézus nyugodtan kérdezte:

„Hogy hívnak? "

„Légió a nevem" – volt a válasz. (Légió = csapat)

Csakugyan, egész csapat gonosz lélek szállta meg a szerencsétlent.

Ezek látván, hogy Jézus el fogja űzni őket, megkérték, hogy legalább a közelben legelésző disznócsordát szállhassák meg.

Az Úr ezt meg is engedte nekik, és a kiűzött gonosz lelkeknek nem maradt más hátra, mint a disznókba bújni. A jámbor kocák erre úgy megvadultak, hogy hanyat-homlok a tó habjaiba vetették magukat.

Elképzelhetjük a kondások rémületét. Fejüket vesztve kereket oldottak és amerre csak mentek, mindenkinek odakiáltották a rémhírt.

A falubeliek tüstént a helyszínre futottak. A csodálkozástól a földbe gyökerezett a lábuk, mikor látták a felgyógyult megszállottat, amint rendbehozott ruháiban, békésen üldögélt Jézus lábainál.

Megijedve a szörnyeteg hirtelen felgyógyulásától és disznaik pusztulásától, távozásra szólították fel Jézust.

Jézus tehát ismét hajóra szállt. A felépült megszállott megkérte, hogy vele mehessen, de Jézusnak más tervei voltak vele.

„Eredj haza, – mondta neki – és mondd el mindenkinek, hogy és mint gyógyított meg Isten hatalma."

A jó ember hát mégegyszer köszönetet mondott Jézusnak, majd elindult, hogy az egész környéken elhíresztelje a történteket. Mindazok, akik nemrég még mint szörnyeteget ismerték, nem győztek csodálkozni a hirtelen változáson.

A derék ember így tette ismertté és így szerettette meg a nép között Jézus nevét.

Bármerre járt az Úr, mindenhol először is a szenvedők fogták körül. Ő pedig, szokásához híven, mindig barátságosan fogadta őket, vígasztalta a csüggedőket és lankadatlanul gyógyította a betegeket.

Egyszer egy feldúlt arcú, kétségbeesett férfi járult hozzá. Jairus volt, akinek tizenkét éves leánykája éppen akkor halt meg.

Jézus hazakísérte a szegény apát és a halottas-szobába lépett vele. A lányka élettelen teste körül a gyász-zenekar és a siratóasszonyok tolongtak. Jézus mindenkit kitessékelt, csak Péter, Jakab és János maradhattak vele, és természetesen a leányka szülei.

Szegényke ott feküdt az ágyon, fehéren és mozdulatlanul. Az Úr megfogta jéghideg kezecskéjét, mintha csak tenyerében akarná melengetni, és így szólt hozzá: „Kelj fel, kislány, kelj fel!" Mire a lányka szemei felnyíltak, arcán gyengéd mosoly futott át, majd felkelt és boldogan futkosni kezdett a szobában.

Édesapja, édesanyja csak nézték, nézték, és örömükben szólni sem tudtak. Jézusnak kellett felrázni őket kábultságukból, aki a fülükbe súgta, hogy egy jó uzsonna bizony nem ártana a kislánynak.

Látod, Kisbarátom, milyen jó Jézusunk? Még a legkisebb dolgokra is van gondja, semmiről sem feledkezik el.

Persze ennek a csodának a híre is gyorsan elterjedt.

A gyógyítás és feltámasztás mellett azonban Jézus nem hanyagolta el a nép tanításái sem. Legszívesebben példabeszédekben szólt hallgatóihoz, hogy azok könnyebben érthessék meg. Hallgassuk csak meg a magvetőről szóló példabeszédét:

A magvető kiment a szántóföldre vetni. Néhány magocska az útszélre esett, és a madarak hamar felcsipkedték. Más magok köves talajra hullottak, és nedvesség híján hamar elszáradtak. Ismét mások tövisek közé estek. Ezeket, alighogy kikeltek, elfojtotta a sok bogáncs. A többi mag azonban jó földbe jutott. Ezek szépen kikeltek és dús kalászt teremtek."

A példabeszéd értelme pedig ez:

A vetőmag Isten igéjét jelképezi. Az útfél azokat, akik hallják ugyan Isten szavát, de nem szívlelik meg, és a kísértésnek engedve hamar el is felejtik azt. – A kövecses talaj azokat jelenti, akik lelkesen fogadják Isten szavát, de az, szalmaláng természetük miatt, csakhamar kimegy a fejükből.

A tövises föld azokra emlékeztet, akik szívesen fogadják az Úr intéseit, az élet örömei vagy gondjai között azonban nem jut idejük megfogadni azokat.

Végül a termékeny talaj a jót őszintén akaró embereket jelképezi, akik nemcsak Isten hűséges tanítványai, hanem embertársaikkal is sok jót tesznek.

Hát te, Kisbarátom, milyen talaj akarsz lenni?

Sajnos az emberek között több a kövecses talaj, mint a jó föld. Ilyen volt a kőszívű Heródes király is, a betlehemi gyermekek gyilkosának a fia. Keresztelő Szent János beszédeiben ő is hallotta ugyan Isten szavát, de ennek ellenére sem tért meg. Sőt viselkedése egyre botrányosabb lett, még sógornőjével, Heródiással szemben is. Természetesen Keresztelő Szent János, aki nem félt a királytól, ezért is keményen megdorgálta őt. Heródiás, a király sógornője, ezért megharagudott rá, és nem nyugodott, amíg a szent próféta elfogatását ki nem eszközölte. Sőt még meg is akarta öletni őt. – A király azonban nagy tisztelettel tekintett Jánosra életszentsége miatt. Így nem hallgatott sógornőjére, és beérte azzal, hogy a szentet őrizetbe vegye.

Egyszer azután a király nagy lakomát rendezett. Heródiás lánya is jelen volt és táncával szórakoztatta a vendégeket. Olyan szépen táncolt, hogy a király elragadtatva így kiáltott fel: „Kérj amit akarsz! Esküszöm, megadom neked!" Erre a lány, gonosz anyja tanácsát követve, Keresztelő Szent János fejét követelte.

Heródes elkomorult. Legszívesebben visszavonta volna ígéretét, de a vendégek füle hallatára nem szeghette meg esküjét. Így egy csatlóst szalasztott a börtönbe a parancscsal, hogy azonnal vágják le János fejét. A csatlós néhány perc múlva már hozta is egy tálcán a levágott fejet.

Heródiás tombolt örömében, hogy sikerült megöletnie Jánost, aki őt bűneiért szavaival annyit ostorozta.

Mint Keresztelő Szent Jánosnak, úgy az apostoloknak is az volt a feladatuk, hogy a lelkeket előkészítsék Jézus befogadására. E célból kettesével térítő-körútra indultak.

Visszatérve Mesterükhöz, hűségesen beszámoltak neki sikereikről és balsikereikről is. És mivel a hosszú vándorlásban igen elfáradtak, az Úr így szólt hozzájuk:

„Pihenésre van szükségetek. Evezzünk hát a tó túlsó partjára, ott nem zavarja majd nyugalmatokat az embertömeg."

A tanácsot tett követte és az apostolok Jézussal együtt hajóra szálltak.

De minden hiába! A tömeg, mihelyt észrevette távozásukat, a tó partján gyalogolva sietett utánuk.

A sokaság nőttön nőtt. Ezrek és ezrek jöttek a szomszédos falvakból és városokból. Igy, mikor az Úr bárkája kikötött, már egész sereg ember várt rá a parton.

Mikor Jézus látta a sok embert, aki mind az ő szavát akarta hallani, nem volt szíve megtagadni kívánságukat. Fáradt tanítványaival egy dombtetőre telepedett le, majd a zsibongó tömeget csendre intve, beszélni kezdett az Istenfélő ember kötelességeiről.

A nép hosszú órákon át feszült figyelemmel hallgatta. Lelkesedésükben még enni-inni is elfelejtettek. Itt is, ott is ezt suttogták: „Ilyen jól még senkit sem hallottunk beszélni!"

Végre beesteledett. Az apostolok odasúgták Jézusnak: „Mester, itt az idő, hogy elbocsásd őket. Másként nem lesz már idejük, hogy ennivalót vegyenek."

Jézus furcsa feleletet adott: „Vendégeljétek hát meg őket!"

Fülöp kifakadt: „Mester hová gondolsz! Nincs nekünk elég pénzünk, hogy ennyi embernek kenyeret vegyünk!"

Andrásnak még tréfálni is volt kedve: „Van itt egy kis fiú, aki öt kenyeret és két halacskát hozott magával. De nem hiszem, hogy ez elég lenne ötezer korgó gyomornak!"

„Nem baj! – zárta le a vitát Jézus – menjetek csak, és telepítsétek le a népet a gyepre."

Azután Jézus elkérte a kisfiútól uzsonnáját. Az szó nélkül odaadta. Még boldog is volt, hogy ezzel a nagy Mesternek szolgálatot tehetett. Az Úr kezébe vette a kenyereket és a halakat, megáldotta őket, és a következő pillanatban, csodák csodája..., száz meg száz kenyér és hal tornyosult előttük!... Az apostoloknak nem kellett mást tenniök, mint szétosztani az ételt.

Tudod-e Kisbarátom, hány ember lakott jól ezen a napon? 5000 férfi, az asszonyokat és gyermekeket nem számítva! És tudod, hány kosár telt meg a morzsákkal? Nem egy, de tizenkettő!

A kenyérszaporítás után a nép királyává akarta tenni az Urat.

No persze! Azt képzelték, hogy ez mindig így lesz és hogy ezentúl majd dolgozniok sem kell többé a mindennapi kenyérért.

Maguk az apostolok sem voltak még mentesek a nagyravágyás ördögétől. Az új király mellett bizony ők is szívesen elfoglalták volna a miniszteri állásokat.

De Jézus más véleményen volt. Bár késő este volt már, megparancsolta tanítványainak, hogy szálljanak azonnal hajóra.

Mikor a tizenkettő csónakja elindult a tavon, feloszlatta a tömeget és hazaküldte az embereket.

A sokaság lassan szétoszlott. Útközben persze mindenki csak a csodáról beszélt és arról a titokzatos prófétáról, aki néhány falattal 5000 embert lakatott jól.

Az emberek távozása után Jézus egy tóparti dombocska magányos ormára vonult vissza. Ott azután, kedves szokásához híven, az egész éjszakát imával töltötte. Mennyei Atyjához fohászkodott. Újra meg újra felajánlotta magát a világ üdvéért és bőséges kegyelmet esdekelt mindnyájunk számára.

Tudod-e, Kisbarátom, hogy Jézus ilyenkor már rád is gondolt, és nagy-nagy szeretettel érted is imádkozott már?

Eközben az apostolok a tavon eveztek. A vitorlát nem vonhatták fel, mert a szél nem volt kedvező. Evezővel meg csak lassan haladhattak előre, mert a hullámverés nagyon erős volt.

Hajnali három és hat óra között Jézus látván az apostolok vergődését, hozzájuk sietett, csak úgy a vizen járva. Olyan nyugodtan lépkedett a vizen, mintha csak egy sima országút lett volna előtte.

Az apostolok, mikor megpillantották, nagyon megrémültek. Ijedt kiáltás hagyta el az ajkukat:

„Jaj nekünk! Egy szellem!"

Jézus azonban megnyugtatta őket:

„Ne féljetek, én vagyok!"

Erre Szent Péter így kiáltott fel: „Ha tényleg te vagy az, Uram, parancsold meg, hogy a vizen járva hozzád menjek!"

„Gyere hát!" – felelte Jézus.

Péter kiszállt a bárkából és járni kezdett a vizen. Hirtelen szélroham támadt. Péter megijedt és bizalma megrendült. Ugyanekkor lábai alatt is megnyíltak a habok, és a megrémült apostol merülni kezdett. „Segítség, Uram, segítség!" – kiáltotta.

Jézus csak a kezét nyújtotta feléje, és Péter ismét biztonságban volt. „Kishitű, miért kételkedtél? " – dorgálta meg szelíden Jézus. Az apostolok nem győztek csodálkozni. „Uram, te valóban Isten Fia vagy!" – mondták.

Reggelre ismét összesereglett a nép. Mindenki csodálkozott, hogy Jézus újra Kafarneumban van.

„Mester, hogy jöttél ide? Mi a tó túlsó partján kerestünk." – kérdezték.

Jézus így felelt: „Igen, kerestetek, hogy újra megszaporítsam kenyereteket... Én azonban másfajta táplálékot tartogatok számotokra."

„Miféle táplálékot? – kérdezték csodálkozva. – Talán égből hulló mannát akarsz adni nekünk, mint Mózes ígérte? "

„Az igazi égi mannát egyedül Isten adhatja meg nektek. Azt az élő kenyeret, amely életet ad a világnak." – felelte Jézus.

A zsidók nem tágítottak: „Urunk, adj hát nekünk ebből a kenyérből!"

„Az égi kenyér, amely az égből szállott alá, én vagyok – mondja Jézus. – Aki hozzám jön, nem éhezik többé, és aki bennem hisz, nem szomjazik többé." – Vagyis: aki a szentáldozáshoz járul, megtalálja Jézusban lelke táplálékát, és megerősödik benne a kegyelem.

Erre a zsidók zúgolódni kezdtek: „Hogyan meri azt állítani, hogy ő a mennyből szállt alá? Hiszen tudjuk, hogy csak Józsefnek, az ácsnak a fia!"

„Ne zúgolódjatok, – szólt Jézus – igenis, én vagyok az Élet kenyere. Aki ebből a kenyérből eszik, örökké fog élni. Ez a kenyér az én testem, amelyet feláldozok a világért!"

A zsidók vitatkozni kezdtek egymással:

„Hogy adhatja ez nekünk saját testét táplálékul? ”

Nem tudták ugyanis, hogy Jézus a szentmiséről beszél és papjairól, akiknek hatalmat ad arra, hogy a kenyeret és a bort az Ő szent Testévé és Vérévé változtassák.

Jézus nem vonta vissza, amit mondott: „Ha nem eszitek testemet és nem isszátok véremet, nem lesz élet bennetek. Aki azonban eszi az én testemet és issza az én véremet, örökké fog élni, és én feltámasztom őt az utolsó napon. Mert az én testem igazán étel, és az én vérem igazán ital. Aki eszi testemet és issza véremet, bennem marad és én őbenne.”

Erre a zsidók közül sokan otthagyták az Urat. Haragudtak, hogy nem tett több csodát előttük. Sőt még a tanítványok közül is sokan zúgolódtak: „Nem értjük! Hogyan ehetnénk mi az ő testéből? Csak nem tart minket emberevőknek? " – (Mi, Kisbarátom, könnyebben megértjük, hogy miről van szó. Mi ismerjük az Oltáriszentséget, és tudjuk, hogy a Szentostyában titokzatos módon Jézus valóban jelen van.)

Jézus akkor kérdőre vonta az apostolokat: „Hát ti? Ti is el akartok hagyni engem? "

Mire Péter mindnyájuk nevében lelkesen így felelt:

„Uram, kihez mennénk? A te szavaid az örök élet szavai!"

Ezután Jézus elhagyta Palesztinát és észak felé ment, Türusz és Szidon vidékére. Egy szép napon megérkezett a tengerpartra, Föníciába.

Egy kánaáni asszony elébe futott és torka szakadtából kiáltotta: „Uram, Dávid Fia, könyörülj rajtam! Lányomat a Gonosz Lélek gyötri és ide-oda dobálja! Ó, mennyit szenved szegényke!"

A tanítványok hamar kifogytak a türelemből. „Zavard el végre! – szóltak Jézushoz – Máskülönben, meglátod tovább követ minket és nem hagyja abba ezt a szörnyű sápítozást!"

De Jézus soha sem zavarta el azt, aki benne bízva hozzá folyamodott.

Próbára akarta tenni az asszonyt. Tudni akarta, vajon igazán bízik-e benne. „Az én küldetésem – fordult felé – nem a pogányokhoz szól, hanem az izraelitákhoz. Egyébként ismered a kánaáni közmondást: Fiaid kenyerét ne vesd a kutyáknak..."

Ám az asszony megállta a próbát. Bátran így felelt: „Igaz, Uram, de az asztalról földre-hulló morzsákat mindig a kiskutyáknak adják."

Jézus őszintén csodálni kezdte a pogány édesanya hitét és türelmét. „Asszony, nagy a te hited! – mosolygott rá – Ezért a feleletedért szívesen kiűzöm lánykádból az ördögöt." Mire a gyermek azonnal meggyógyult.

A Mester útjának következő állomása a Genezáret tavának közelében levő Fülöp Cezáreája volt. A város határában, hosszú imádkozás után, Jézus ezt a kérdést tette fel apostolainak:

„Mit gondoltok, kinek tartanak engem az emberek?"

Azok így válaszoltak: „Némelyek szerint Keresztelő János vagy, aki halottaiból feltámadt. Mások megint Illésnek, Jeremiásnak vagy más földreszállt prófétának tartanak téged..."

„És ti? Ti kinek tartotok engem?" – kérdezte Jézus.

Megint csak Simon Péter válaszolt a többiek nevében: „Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia!"

„Boldog vagy te, Simon, – szólt Jézus – mert ezt a titkot nem ember, hanem maga a mennyei Atya árulta el neked... Te Péter vagy, és én erre a sziklára építem Egyházamat, amelyet a pokol hatalma soha le nem győzhet...

Neked adom a mennyország kulcsait. Amit megkötsz a földön, meg lesz kötve a mennyben is. Amit meg föloldasz a földön, föl lesz oldva a mennyben is."

Más szóval: Téged teszlek meg Egyházam fejévé, és igazi tanítványom csak az lehet, aki magát tekintélyednek aláveti.

Hat nappal később Jézus magával vitte Pétert, Jakabot és Jánost, és a Tábor hegyére vezette őket.

Ott azután, alighogy imádkozni kezdett, hirtelen csodálatos módon elváltozott. Arca fényes lett, mint a nap, ruhái meg vakítóan tündököltek.

Ekkor megjelent Mózes és Illés, és beszélgetni kezdtek vele.

Péter álmélkodva így szólt Jézushoz: „Uram, jó nekünk itt lennünk... Ha akarod, hamar három sátrat verünk fel: egyet Neked, egyet Mózesnek, egyet meg Illés számára."

Még be sem fejezte mondatát, amikor hirtelen ragyogó felhő borította be mindnyájukat. A felhőből pedig beszéd hallatszott:

„Ez az én szeretett Fiam, akiben nekem kedvem telik. Őt hallgassátok!"

Ennek hallatára a tanítványok igen megrémültek és arcra borultak, mert megértették, hogy maga az Isten szólt hozzájuk.

Jézus hozzájuk lépett és megérintette őket: „Ne féljetek, keljetek fel!" Azok feltekintettek, és már csak Jézust látták egyedül.

A hegyről lejövet az Úr megparancsolta: „Míg fel nem támadok halottaimból, senkinek se beszéljetek erről."

Mi volt a célja Jézusnak ezzel a csodás átváltozással? Bizonyára az, hogy három legkedvesebb tanítványa előtt megragyogtassa dicsőségét és isteni hatalmát. Úgy gondolta, hogy erre a csodára visszaemlékezve, majd annál bátrabban tartanak ki mellette, mikor haláltusáját fogja vívni az Olajfák hegyén.

A hegy lábához érve nagy sokasággal találkoztak. Egy ember kivált a tömegből és így kiáltott:

„Uram, könyörülj fiamon! Ördög szállta meg és nagyon szenved szegény. Minduntalan a földre esik és rángatódzni kezd... Elvittem már tanítványaidhoz, de azok nem tudtak segíteni rajta!"

„Vezessétek ide a fiút" – mondta Jézus.

„Uram, ha lehetséges, segíts rajtunk!" – kiáltott fel a szegény édesapa. „Minden lehetséges annak, aki hisz" – felelte Jézus. „Hiszek, Uram, de segíts, hogy még jobban higgyek!"

Erre Jézus a Gonosz Lélekhez fordult: „Takarodj ki ebből a gyermekből!" – mondta, és a következő pillanatban a gyermek meggyógyult.

A tanítványok kérdőre vonták Jézust: „Mi miért nem tudtuk kiűzni az ördögöt? " – „Kishitűségtek miatt, – válaszolt az Úr. – Ha Isten hatalmában csak egy szemernyi hitetek is lenne, bátran mondhatnátok akár egy hegynek is: eredj odébb! És az engedelmesen odébb állna... De az ilyen ördögöt csak imádsággal és böjttel űzhetitek ki."

Jeruzsálem nagy vallási ünnepségekre készült. Jézus is felment a Szent Városba. Alighogy megérkezett, egy emberrel találkozott, aki születése óta vak volt. Tanítványai megkérdezték tőle: „Mester, miért született ez az ember vakon? Saját, vagy szülei bűnei miatt? "

„Sem saját bűnei, sem pedig szüleié miatt, – felelte az Úr – hanem, hogy Isten mindenhatósága megnyilatkozzék benne."

Ezzel nyálával és egy kis homokkal sarat csinált, a vak szemére kente, majd így szólt hozzá: „Eredj, és mosakodjál meg Siloe tavában." (Ez Jeruzsálem közelében terült el.)

A vak bízott Jézus szavában, a tóhoz botorkált és megmosakodott benne. Szeme nyomban meggyógyult, és életében először látni kezdett.

Nagy volt a szomszédok csodálkozása. „Nézzétek, mi történt a vakkal, aki a minap még az utcasarkon koldult!" – mondogatták egymásnak. Mások hitetlenkedtek: „Dehogy is! Ez nem az a vak koldus, csak hasonlít rá."

A vitát végül is maga a meggyógyult vak döntötte el: „Igenis, én vagyok. Én, aki a minap még vak voltam."

Azután faggatásukra részletesen elmondta gyógyulásának történetét.

A farizeusok is neszét vették a dolognak. Előhivatták a vak ember szüleit és kérdőre vonták őket: „Igazán a ti fiatok ez? Az, aki tegnap még vak volt? Hogy lehet az, hogy most lát? ”

A szülők megszeppentek. Nem merték bevallani, hogy Jézus tett csodát a fiúkkal. Igy csak ennyit feleltek: „Igen, ez a mi fiúnk, aki vakon jött a világra. De hogy miként gyógyult meg, azt mi nem tudjuk, kérdezzétek meg tőle magától, elég nagy már, hogy felelni tudjon.”

A farizeusok látva, hogy Jézus továbbra is gyógyít szombaton, nagyon megharagudtak, mert ők ezt gőgjükben és korlátoltságukban halálos bűnnek tartották.

Magukhoz hivatták hát a gyógyult vakot. „Tudod-e, – kérdezték tőle – hogy ez a Jézus bűnös ember? ” „Azt nem tudom, – válaszolt az – csak azt tudom, hogy tegnap még vak voltam, és ma látok.” „Hogyan is gyógyított meg, faggatták tovább – mondd csak el mégegyszer!” „Egyszer már elmagyaráztam nektek, – felelte az ember – miért faggattok megint? Talán ti is a tanítványai akartok lenni? ” „Eszünk ágában sincs! – kiáltották felháborodva – Hiszen azt sem tudjuk, honnan való ez az ember!” „Nem tudjátok, honnan való? Ez különös! Mindenesetre engem meggyógyított. Márpedig köztudomású, hogy bűnös embert az Isten nem hallgatna meg így!” – felelte bátran az ember. „Magad is bűnös vagy!” – kiáltottak rá erre és kikergették.

Jézus csakhamar értesült minderről. Mikor újra találkozott a meggyógyított vakkal, így szólt hozzá:

„Mondd csak, hiszel-e az Isten Fiában?"

„Ki az, Uram, hogy higgyek benne?" – kérdezte az.

„Az, aki előtted áll és veled beszél." – felelte az Úr. Erre az ember térdre hullt és így kiáltott fel:

„Hiszek, Uram, hiszek!"

Lám, Jézus nemcsak a szemevilágát adta vissza a koldusnak, hanem a hit világosságát is megadta neki. Búcsúzóul ennyit mondott még neki:

„Én azért jöttem a világra, hogy akik nem láttak, lássanak."

Egyszer az Úr a jó pásztorhoz hasonlította magát, aki igazán szereti nyáját. Ezzel akarta tudtunkra adni, menynyire szeret bennünket.

„Ha a jó pásztornak 100 juha közül egy elcsatangol, – szólt a hasonlat – ő mindjárt otthagyja a 99-et, és az eltévedt bárány keresésére indul. Mikor azután rátalált, nem tölti ki rajta haragját, hanem vállára veszi a holtfáradt juhocskát és boldogan viszi vissza a nyájhoz. Barátainak pedig azt mondja: ‚Örüljetek velem, mert elveszett báránykámat végre megtaláltam!' – Hasonlóképpen a mennyben is jobban örülnek egy megtérő bűnösnek, mint 99 igaznak, akiknek nincs szükségük a megtérésre."

Ezt is mondta az Úr: „Aki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem valahol másutt mászik be oda, az tolvaj és rabló. Aki azonban az ajtón megy be, az a juhok pásztora. Ő néven szólítja a juhokat és azok követik őt, mert jól ismerik a hangját."

És Jézus hozzátette: „Azért jöttem, hogy juhaim igazán éljenek... A jó pásztor életét adja juhaiért. A rossz pásztor ellenben, mihelyt észreveszi a közeledő farkast, otthagyja juhait, kereket old, a nyáj pedig a farkas martaléka lesz. Én vagyok a Jó Pásztor. Én jól ismerem a juhaimat, és azok is jól ismernek engem... És én életemet adom érettük..."

És az Úr valóban életét adta értünk a kereszten!

„Más juhaim is vannak még, – mondotta Jézus – amelyek nem ebből az akolból valók; azokat is ide kell vezetnem. Azok is hallgatni fognak majd szavamra, és így egyszer majd csak egy akol lesz és egy pásztor."

Az Úr „más juhai" mindazok az emberek, akik még nem ismerik Őt. Ám az Úr őket is szereti, őket is meg akarja váltani, és ehhez bizony a mi segítségünkre is számít.

E beszéd hallatára egyes zsidók nem átallottak így morgolódni: „Ez az ember vagy bolond, vagy megszállott!"

Mások azonban az Úr pártját fogták: „Nem lehet megszállott! Másként hogy lett volna képes a vakot meggyógyítani!"

Egy Szentírás-szakértő tudós zsidó csapdát akart állítani Jézusnak. „Mit kell tennem, – kérdezte – hogy biztosan a mennybe jussak? ”

Jézus kérdéssel válaszolt: „Hogy szól Isten törvénye? ” „Szeresd Istent teljes szívedből, és szeresd felebarátodat, mint önmagadat... – volt a válasz. – De ki az én felebarátom? ”

Jézus újra példabeszéddel felelt:

„Egy ember Jeruzsálemből Jerikóba igyekezett. Az úton egy lelket sem lehetett látni... Egyszerre azonban a bokrokból rablók rontottak az utasra. Ez hasztalan védekezett, leteperték, elvették a pénzét és vérbefagyva, félholtan otthagyták az úton.

Nemsokára egy zsidó pap, majd egy levita jött arra, de egyikük sem sietett a szerencsétlen segítségére. Jött azután egy szamaritánus, akinek végre megesett rajta a szíve. Gondosan bekötözte sebeit és szamarára ültette s egy közeli fogadóba vitte. Ott lelkére kötötte a vendéglősnek, hogy gondosan ápolja a sebesültet, és nagyobb nyomaték kedvéért még pénzt is adott neki, azzal az ígérettel, hogy ha az ápolás esetleg többe kerülne, legközelebb majd azt is megfizeti.

Most pedig, – fordult Jézus a tudóshoz – mondd meg nekem, ki volt szerinted a póruljárt ember felebarátja?"

„Az, akinek megesett a szíve rajta" – felelte az.

„Eredj hát, és tégy hasonlóképpen!" – mondta az Úr.

Egyszer, mikor Jézus szokása szerint egyedül imádkozott a pusztában, apostolai utána mentek, és így szóltak hozzá: „Urunk, taníts meg minket imádkozni, mint ahogy Keresztelő János is imára tanította híveit."

Mire Jézus így válaszolt: „Mikor imádkoztok, így beszéljetek Istenhez: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved. Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, miképpen mennyben, azonképpen itt a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek és ne vigy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól."

Kell, hogy az imádság mindenekelőtt alázatos és bízó fohászkodás legyen a mennyei Atya felé. Hogy ezt alaposan hallgatói szívébe vésse, – és a miénkbe is – az Úr megint csak példabeszédet mondott:

„Két ember lépett a templomba, hogy imádkozzék. Az egyik farizeus volt, a másik vámos. (A vámosok rosszhírű, megvetett emberek voltak, ugyanis adóbeszedéssel foglalkoztak, és bizony sokszor a törvényszabta adónál jóval többet követeltek a szegény néptől.)

A farizeus egyenesen az oltárhoz ment, és ott az Úr színe előtt, emelt fővel így kezdett kérkedni:

‚Istenem, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: gonosz, tolvaj, szemérmetlen, mint ez a vámos is, aki mögöttem áll... A törvényt megtartom, bőven osztom az alamizsnát és gyakran böjtölök.'

És a vámos? Az szemét alázatosan lesütve megállt hátul, messze az oltártól. Jól tudta, hogy sokat vétkezett és nem is restellte ezt bevallani: ‚Uram, irgalmazz nekem, mert nagyon, nagyon sok bűnt követtem el!'

Én mondom nektek, – fűzte hozzá Jézus – a kettő közül csak a vámos nyert bocsánatot."

A megszentelő kegyelem fontosságát Jézus a következő hasonlattal világította meg:

„Egyszer egy király, fia házassága alkalmából nagy lakomát rendezett. Szolgái által sok-sok barátjának küldött meghívót, de azok bizony nem akartak eljönni.

Akkor a király másokat hívott meg, de azok is visszautasították a kitüntetést azzal a kifogással, hogy túl sok a dolguk és nem érnek rá. Egyesek még börtönbe is vetették a király hírnökeit vagy megölték őket.

Mikor a király hírét vette e gonoszságnak, rettenetes haragra gerjedt. Kivezényelte katonáit, a gyilkosokat felkoncoltatta, városaikat pedig felégette.

Azután így szólt szolgáihoz: ‚A lakoma ugyan kész, de a meghívottak nem voltak rá méltók. Menjetek hát ki az utcára, és akit csak találtok, hívjátok meg hozzám.' A szolgák szót fogadtak, és az ebédlő csakhamar megtelt vendégekkel.

Akkor a király észrevett egy vendéget, aki nem volt menyegzői ruhában, mint a többi. ‚Barátom, – szólította meg – miért nem öltöztél menyegzői ruhába? '

Amaz nem válaszolt semmit.

Erre a király megparancsolta, hogy azonnal dobják ki az embert a palotából."

A lakoma a mennyországot jelképezi. Isten először a zsidókat hívta meg, de azok nem akartak jönni, vagyis nem akartak megtérni és hinni Jézusban. Akkor Isten a világ minden emberéhez intézte meghívását. Így ma már bárki eljuthat Hozzá. Csak az „ünnepi ruha" szükséges, vagyis, hogy a megszentelő kegyelem állapotában legyünk.

Jézus legszebb példabeszéde talán az, amely a tékozló fiúról szól:

„Egy embernek két fia volt. A fiatalabbik megelégelte a sok munkát és engedelmeskedést. Egy szép napon hát kikérte apjától az örökség neki járó részét és elhagyva a szülői házat más vidékre költözött. Ott azután idejét, a gazdag korhelyek módjára, állandó mulatozással töltötte.

Amíg pénze volt, barátai is voltak. Mikor azonban a pénz elfogyott, barátai mind elpártoltak tőle. Nyomorában mit volt mit tennie: kondásnak szegődött. De gazdája nagyon rosszul bánt vele. Hogy éhen ne haljon, kénytelen volt ebédjét a disznók moslékjából kihalászni.

Akkor azután megértette, milyen oktalan volt, mikor elhagyta a szülői házat. Most már bizony szívesen hazament volna, de nem mert. Azt gondolta, hogy édesapja többé hallani sem akar róla. Hosszú tétovázás után azonban mégis útnak indult hazafelé. Útközben így morfondírozott magában: Mint bérest talán még felfogad az apám a gazdaságban. Akkor sorsom majd bizonyosan újra jobbra fordul...

Szegény nem is álmodta, mi vár rá otthon! Édesapja naponta kiállt a dombtetőre, egyre visszavárta hűtlen fiát. Egy este végre fáradt, rongyos vándort vett észre az úton, aki nem volt más, mint az ő hazatérő fia! Az édesapa felkiáltott örömében és gyermeke elé szaladt. Az meg remegve térdre hullt előtte. ‚Apám, – zokogott fel – vétkeztem az ég ellen és ellened! Már nem vagyok méltó, hogy fiadnak nevezz. Csak béreseid közé fogadj be, és én újra boldog leszek!'

De az apa egy öleléssel felemelte fiát, majd odakiáltott a szolgáknak: ‚Ide a legszebb ruhákat! Öljétek le a hízott borjút! Készítsetek lakomát! Mert elveszett fiam végre hazajött!'

Az idősebb testvér éppen akkor ért haza a földekről, mikor az ünnepi zenészek játszani kezdtek. Egy szolgától azután megtudta, hogy a háznép testvére hazatérését ünnepli. Erre elöntötte a sárga irigység, és apjához lépve keserű szemrehányást tett neki. Az azonban így felelt: ‚Fiam, te mindig velem vagy és mindenem, amim van, rendelkezésedre áll. Testvéred azonban hosszú időre elveszett a számomra. Nem szabadna hát örülnöm, hogy most hazatért?' "

Isten is így tesz a megtérő bűnössel: mindig kész megbocsátani neki.

A jó Isten példáját követve, minden kereszténynek is szívesen kell fogadnia azt, aki hitetlenségét vagy bűnös életét elhagyva őszinte szívvel visszatér az Egyházba.

A farizeusok nem győztek úgynevezett jócselekedeteikkel dicsekedni. Valóságban azonban sem a szegényt, sem pedig a megtérő bűnöst nem szerették. Ezért Jézus példabeszéddel leckéztette meg őket:

„Volt egyszer egy gazdag ember. Pompás ruhákban járt és minden étkezése valóságos lakoma volt.

Lázárt, a szegény koldust, aki fekélyekkel borítva palotája előtt feküdt, figyelemre sem méltatta. Pedig az szívesen csillapította volna éhségét a gazdag ember asztalának akár hulladékával is! De sohasem kapott semmit. Csak a kutyák törődtek vele: égető sebeit nyalogatták és úgy igyekeztek fájdalmait enyhíteni.

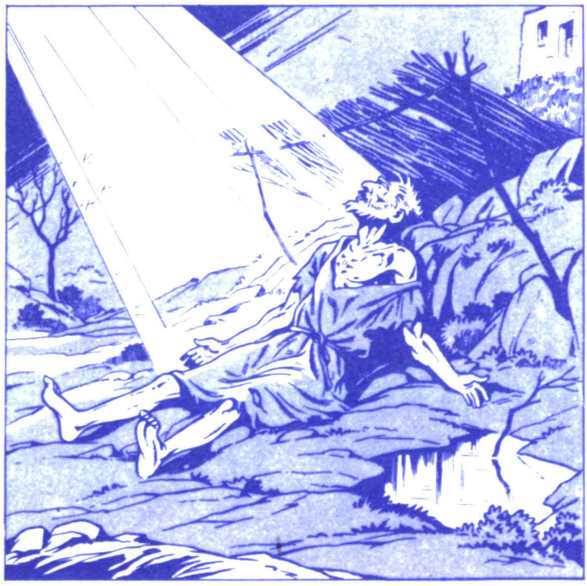

A szegény Lázár végül is meghalt. Mivel jó és vallásos ember volt, angyalok jöttek érte és lelkét egyenesen az égbe vitték. Ott végre megérte a teljes boldogságot Istennek, a szenteknek és Ábrahámnak, a zsidó nép ősének társaságában.

A gazdag ember halálának is ütött az órája. Pompás temetése volt, de mi haszna? Lelke a pokolba került.

Onnan azután láthatta a szegény Lázárt, aki boldogan élt az égben Ábrahám társaságában. És akkor felnyögött: ‚Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam! Rettenetesen szenvedek e lángokban! Küldd hozzám Lázárt, hogy legalább friss vízzel oltsa égő szomjamat!'

Ábrahám így felelt: ‚Földi életedben soha sem szenvedtél, te hitvány! Lázár azonban sokat szenvedett. Ő most nagy türelméért jutalomba részesül, neked meg bűneidért gyötrődnöd kell!'

‚Akkor legalább öt, még a földön élő testvéremhez küldd el Lázárt, nehogy ők is a pokolba jussanak!'

‚Elég nekik Mózes és a próféták intelme. Ha testvéreid rájuk nem hallgatnak, akkor egy feltámadt halottra sem fognak hallgatni!' – válaszolta Ábrahám."

Úgy is van! A gazdag ember, aki gőgösen és önzően él, senki figyelmeztetésére nem hallgat és esze ágában sincs megtérni.

Szerencsére nem minden gazdag ember ilyen. Volt egy jómódú család, amelynek körében Jézus szívesen megpihent olykor-olykor. A család fejét Lázárnak hívták, akárcsak az előbbi példabeszédben a szegény koldust. Lázár Jézus egyik legjobb barátja volt. Nővéreivel, Máriával és Mártával, egy Betánia nevű helységben lakott.

Egyszer, mikor Jézus a Jordán partján prédikált, Lázár súlyosan megbetegedett. Nővérei gyorsan hírnököt menesztettek Jézushoz ezzel az üzenettel: „Uram, akit szeretsz, beteg!" Jól tudták, hogy Jézus kevés szóból is ért és tüstént megteszi, ami tőle telik.

Jézus még két napot töltött a Jordán partján és csak azután mondta apostolainak: „Térjünk vissza Judeába." Azok meghökkentek: „Judeába? Hiszen ott ellenségeid halálra keresnek!" Ekkor Jézus megmondta nekik, hogy Lázár meghalt, mire Tamás apostol lelkesen így kiáltott fel: „Menjünk hát! Igy legalább mindnyájan együtt halunk meg!"

Mihelyt Márta hírül vette Jézus közeledését, elébe futott és így szólt: „Uram, ha itt lettél volna, fivérem nem halt volna meg! Tudom azonban, hogy Isten mindent megtesz, amit te kérsz tőle..." Jézus így felelt: „Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz bennem, még ha meghalt is, élni fog."

Közben Mária is odaért. Ő is ezekkel a szavakkal borult Jézus lábaihoz:

„Uram, ha itt lettél volna, testvérem most nem lenne halott!"

Jézust meghatották a derék lány könnyei. „Hová tettétek Lázárt? " – kérdezte.

„Jöjj velünk, Uram, és meglátod!" – felelte a háznép.

Útközben Jézus maga is könnyekre fakadt, és a zsidók ezt látva, sugdosni kezdtek maguk között: „Látjátok, hogy szerette Lázárt!"

Végre a kis csoport a sziklasírhoz ért, melyben Lázár feküdt. A bejáratot nagy kőtábla fedte el.

„Hengerítsétek el a követ" – szólt Jézus.

„Uram, már szaga van a halottnak, – vonakodott Márta – hiszen már négy napja van a sírban."

„Ejnye, Márta, – felelt az Úr – nem mondtam, hogy ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét? "

Mikor végre elhengerítették a követ, Jézus égre emelt tekintettel így fohászkodott:

„Atyám, hála neked, hogy meghallgattál! Én ugyan jól tudom, hogy mindig meghallgatod imámat. Amit mondok, főleg a körülállók miatt mondom, hogy végre megértsék, hogy te küldöttél engem!"

Ezután Jézus hangos szóval az üregbe kiáltott: „Lázár, jöjj ki!"

És a következő pillanatban Lázár megjelent a sír nyílásában. Keze-lába még be volt pólyálva, és arcát még szemfedő fedte.

Jézus felrázta társait ámulatukból: „Oldjátok le róla a pólyákat, hogy járni tudjon!" – mondta.

Érthető, hogy ilyen csoda láttára sokan hittek Jézusban. Mások azonban elmentek árulkodni a farizeusokhoz, akik Jézus népszerűségét látva, már amúgy is nyugtalanok voltak és csak a kedvező alkalmat lesték, hogy őt megölethessék.

Jézus már távozni készült, mikor néhány édesanya hozzá vezette gyermekeit azzal a kéréssel, hogy áldja meg őket. Az apróném persze boldog volt, hogy a jóságos Mester nyakába csimpaszkodhatott. Örömükben egymást lökdösték és nagy lármát csaptak. A tanítványok alig értették a Mester szavát a nagy zajtól. Különben is, útra készen álltak, és alig várták, hogy indulhassanak. Türelmetlenségükben kezdték elzavarni az asszonyokat és gyermekeket. Jézus azonban közbelépett:

„Engedjétek csak hozzám a kicsinyeket! Hiszen a mennyek országa is övék, és azoké, akik rájuk hasonlítanak." Azután ölébe vette a kicsiket és mindegyiket megáldotta.

Jerikóba érkezve Jézus ismét csodát tett. A város kapujában egy Bartimeusz nevű vak ember koldult. Az érkezők zaját hallva, megkérdezte az ott ácsorgóktól, hogy ki érkezik. Azok azt felelték: „A názáreti Jézus jön erre." Mire a vak teli torokból kiabálni kezdett: „Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!" Hiába csitították a körülállók, ő csak még hangosabban kiabált.

Jézus megállt előtte: „Mit kívánsz tőlem? " – kérdezte. „Uram, – sóhajtott fel Bartimeusz – látni szeretnék!"

„Jól van. Rendületlen hited miatt szívesen meggyógyítalak" – szólt Jézus, és a vak azonnal visszanyerte szemevilágát. Ujjongásának persze nem volt határa.

Élt Jerikóban egy Zakeus nevű, magasrangú vámhivatalnok. Ez mindenáron látni szerette volna Jézust, mivel azonban alacsony növésű volt, az Urat körülvevő sokaságtól semmit sem láthatott. Erre kapta magát, és felmászott egy fára.

Mikor Jézus – aki mindent lát és mindent tud – odaért, felnézett a fára és nevén szólította Zakeust. Ez meglepetésében, hogy az Úr ismeri őt, csaknem a földre pottyant.

„Zakeus, – mondta az Úr – szállj le a fáról! Bé szeretnék térni hozzád."

Zakeus örömében mindjárt megigérte, hogy vagyona felét a szegényeknek adja, azoknak meg, akiket megkárosított, négyszeres kárpótlást fizet.

Jerikói tartózkodása alatt Jézus a következő példabeszédet mondta a népnek:

„Egy gazdag ember hosszabb utazásra készült. Magához hivatta hát szolgáit, hogy távolléte idejére vagyona egy részét rájuk bízza.

Az egyikre öt talentumot, a másikra kettőt, a harmadikra meg egy talentumot bízott.

Egy talentum mai értéke körülbelül 20 dollár.

Az első, aki öt talentumot kapott, ügyesen gazdálkodott vele és csakhamar másik ötöt keresett hozzá. Az, akire kettőt bízott a gazda, szintén megduplázta a pénzt. Az azonban, aki csak egyet kapott, lusta volt dolgozni. Gödröt ásott hát a földbe, és a pénzt elrejtette.

Nemsokára hazatért a gazda és számonkérte pénzét a szolgáktól.

Az első kettő a rábízott pénz kétszeresét adta neki vissza. A gazda elégedetten dícsérte meg őket: ‚Nagyon helyes! Derék és hű szolgák vagytok. Mivel becsületesen dolgoztatok, legközelebb fontosabb feladatot bízok rátok.'

Azután a lustára került a sor. Ez így mentegetődzött: ‚Uram, tudom, hogy szigorú ember vagy. Néha még ott is aratni akarsz, ahol nem vetettél. Ezért jól eldugtam a pénzedet és most hiánytalanul visszaadom neked.'

Erre a gazda igen megharagudott. ‚Rossz és lusta szolga vagy! – mennydörögte. – Hát nem kamatoztatás végett bíztam-e rád a pénzt?' Ezzel parancsot adott a többi szolgáknak: ‚Dobjátok ki a haszontalant!' "

Mire tanít minket az Úr ezzel a példabeszéddel? Arra, hogy mindenünk, amink van: egészségünk, eszünk, vagyonunk voltaképpen Istené. Ha mindezt embertársaink javára fordítjuk, Isten megjutalmaz bennünket. De ha a javakkal, melyeket ránk bízott, semmi jót nem teszünk, olyanok vagyunk, mint a hitvány szolga és Isten megbüntet bennünket.

Jézus, miután Betániában meglátogatta Lázárt, akit jó egészségben talált, Jeruzsálembe indult. Az Olajfák hegyére érve előre küldte két tanítványát e szavakkal:

„Menjetek Betfagéba. Ott találtok majd egy szamarat és egy szamár-csikót. Kössétek el őket és vezessétek ide mind a kettőt...

Ha a tulajdonos akadékoskodna, csak annyit mondjatok neki, hogy az Úrnak van szüksége rájuk."

Minden úgy történt, ahogy Jézus mondta. A szamarak tulajdonosa, mihelyt megtudta, hogy Jézusnak van szüksége az állatokra, boldogan adta kölcsön azokat.

Jézus a szamárra szállt és annak hátán vonult be Jeruzsálembe. A tömeg zajos éljenzéssel fogadta. Egyesek zöld gallyakat hintettek eléje az útra, a gyermekek pedig pálmaágakat lengettek feléje. Erről az eseményről emlékezünk meg mi virágvasárnap.

Jézus nézte a zsibongó várost és szemébe könnyek szöktek. „Jeruzsálem, – suttogta magában – jönnek napok, mikor majd ostromárkokkal vesznek körül téged, lakosaidat lemészárolják, falaidat lerombolják."

Ezekkel a szavakkal az Úr Jeruzsálem pusztulását jövendölte meg, amely 70-ben, a római hadsereg kegyetlen ostroma után be is következett. Így bűnhődött Jeruzsálem az Úr keresztrefeszítése miatt.

Egyszer útközben Jézus megéhezett. Egy fügefához lépett, hogy néhány fügét szakítson, de a fán nem volt gyümölcs. Az Úr csak ennyit mondott: „Soha többé ne teremj gyümölcsöt!" – és a fa azonnal kiszáradt.

Ezzel a furcsa csodával Jézus azoknak a sorsát akarta jelképezni, akik életükben semmi jót sem tesznek.

Mikor az Udvözítő visszatért Jeruzsálembe, a főpapok szemrehányást tettek neki: „Ki engedte meg, hogy itt prédikálj? " – kérdezték.

Ezek a papok Jézus számtalan csodájának voltak tanúi. Tudhatták volna tehát, hogy maga Isten küldte őt prédikálni. Gőgjükben azonban nem akartak benne hinni.

Az Úr példabeszéddel felelt nekik:

„Egy gazdának szép szőlője volt. Gondosan bekerítette és bérlőkre bízta, hogy megműveljék és a termést betakarítsák.

Mikor eljött a szüret ideje, a gazda a bérlőkhöz küldte szolgáit, hogy a neki járó részt elhozzák. A bérlők azonban megverték a szolgákat, sőt egyet közülük meg is gyilkoltak.

Erre a gazda más szolgákat küldött ki, de a bérlők azokkal is ugyanúgy bántak el.

Végül saját fiát küldte hozzájuk, mert biztosra vette, hogy azt végül is tiszteletben fogják tartani. De tévedett: a bérlők a gazda fiát is éppúgy megölték, mint a szolgáit, főleg azért, hogy örökségét megkaparinthassák. Mit gondoltok, – kérdezte Jézus – mit tett a gazda az aljas lázadókkal? ”

„Biztosan kivégeztette őket, – felelték a zsidók – szőlőjét pedig másoknak adta bérbe.”

Erre az Úr megmagyarázta nekik, hogy ők sem különbek a gonosz bérlőknél, hiszen ők is elbántak a prófétákkal, és ők is életére törnek az Isten Fiának. Méltán számíthatnak tehát Isten bosszújára.

Jézus kínszenvedésének napja pedig egyre közeledett.

Nagycsütörtökön Jézus egy tágas terembe gyűjtötte az apostolokat, hogy elköltse velük a húsvéti vacsorát. Ezen a napon ugyanis Mózes törvénye szertartásos vacsorát írt elő a zsidó nép Egyiptomból való kiszabadulásának emlékére.

Mikor asztalhoz ültek, a tanítványok között veszekedés támadt afelett, hogy ki üljön a díszhelyre, Jézus mellé.

Ekkor Jézus, hogy alapos leckét adjon nekik az alázatosság erényéből, levetette köpenyét, egy tál vizet és törülközőt hozott és sorra mosni kezdte apostolai lábát.

Mikor Péterre került a sor, az hevesen tiltakozni kezdett. Az Ur azonban nem tágított. És míg Péter lábát mosta, így beszélt:

„Nemde én Uratok vagyok? Mégis megalázom magamat előttetek, hogy példámon okulva, ezentúl ti is alázattal és szeretettel viselkedjetek egymással."

Azután hozzáláttak a vacsorához. Jézus újra megszólalt: „Most hát tiszták vagytok... de sajnos, nem mindnyájan. Bizony, – tette hozzá – egy közületek el fog árulni engem."

Az apostolok igen megdöbbentek. Mindegyikük faggatni kezdte Jézust: „Mondd, Uram, csak nem én leszek árulód? "

„Egyik azok közül, akik most velem esznek, – ismételte Jézus – el fog árulni engem! De jaj neki! Bizony jobb lett volna, ha meg sem születik!"

Júdás is megkérdezte az Urat: „Mester, talán rólam beszélsz? "

„Te mondád!" – válaszolta neki Jézus halkan.

János, aki legközelebb volt Jézushoz, szintén tudni akarta az áruló nevét. Az Úr azonban csak ennyit mondott neki: „Akinek a tálba mártott kenyeret nyújtom, az az áruló." Azután fogott egy darab kenyeret, a tálba mártotta és Júdásnak nyújtotta, aki felugrott és kirohant a teremből.

A vacsora végeztével Jézus kenyeret vett a kezébe, azt megáldotta, megszegte és apostolainak nyújtotta e szavakkal:

„Vegyétek és egyétek, mert ez az én testem."

Azután boroskupáját vette kezébe és azt is nekik nyújtotta, mondván:

„Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, amelyet értetek és sokakért kiontok a bűnök bocsánatára. Amit most én teszek, ti is tegyétek majd az én emlékezetemre."

Majd Péterhez fordult: „Érted külön imádkoztam, Péter, hogy hited soha meg ne rendüljön bennem."

Péter felkiáltott: „Hagyjon el bár mindenki téged, én soha el nem hagylak! Életemet is örömest adom érted!"

Jézus így felelt: „Én mondom neked, még ma éjjel, mielőtt a kakas kétszer kukorékol, te háromszor tagadsz meg engem."

Péter azonban tovább tiltakozott: „Nem, nem, én téged soha meg nem tagadlak!"

És Péter fogadkozásához a többi apostol is csatlakozott.

Ezután Jézus apostolaival elhagyta az ebédlőt és zsoltárt énekelve az Olajfák hegye felé indult.

Az út szőlők mellett vezetett el. Jézus megszólalt:

„Én vagyok az igazi szőlőtő és ti vagytok a szőlővesszők." Vagyis: amint a szőlővesszők a szőlőtő nedvéből élnek, úgy él a ti lelketek is belőlem.

Majd hozzátette: „Aki velem marad, sok gyümölcsöt terem. Nélkülem azonban semmire sem vagytok képesek."

Azután imádkozni kezdett apostolaiért – és értünk is – ezekkel a szavakkal:

„Atyám, vigyázz rájuk, hogy az egységet mindig megőrizzék maguk között; hogy egyek legyenek, amint Te és én is egyek vagyunk... Amint Te küldtél engem, úgy küldöm én is őket a világba."

Azután újra apostolaihoz fordult: „Szeressétek egymást, mint ahogy én szerettelek benneteket."

Ezután Jézus tizenegy tanítványa kíséretében – Júdás, mint tudjuk, már eltünt – az Olajfák hegyére érkezett.

Az Üdvözítő igen szeretett imádkozni e hegy csendes magányában. Ez este a kert bejáratánál hagyta tanítványait és csak Pétert, Jakabot és Jánost vitte magával. És akkor hirtelen erőt vett rajta a szomorúság és a rettegés.

„Szomorú az én lelkem – mondta három kísérőjének. Maradjatok itt és virrasszatok velem..."

A holdvilág ezüstös fényt vetett a kertre. Jézus az olajfák árnyékába húzódott, térdre roskadt és így imádkozott: „Istenem, ha lehetséges, vedd el tőlem a szenvedés kelyhét... De történjék minden a Te akaratod szerint, és ne az enyém szerint."

Ebben a pillanatban lelki szemei előtt megjelent a világ minden undok bűne a reá váró kínok iszonyú látomásával. Úgy érezte, hogy minden erőfeszítése ellenére sok-sok megrögzött bűnös soha sem fog megtérni. Ez a gondolat annyira gyötörte, hogy vígasztalást keresve, visszament tanítványaihoz. Ám azok, míg ő gyötrődött, békésen elaludtak. Az Úr felébresztette őket és szelíden szemrehányást tett nekik:

„Hát még egy órát sem tudtok velem virrasztani? Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek."

Azután újra magukra hagyta őket és ismét így fohászkodott: „Atyám, ha csak lehet, vedd el tőlem a szenvedés kelyhét!"

Végre egy angyal jelent meg, és vigasztalni kezdte. Talán azzal, hogy feltárta Jézus előtt a jövőt: szenvedése nem vész majd kárba, mert lesznek nagylelkű gyermekek, akik áldozataikkal, engedelmességükkel, szeretetből végzett imáikkal megváltói szívének sok-sok örömet fognak szerezni.

Éjfél felé imbolygó fények jelentek meg a kertben. Az Úr felállt és visszament tanítványaihoz, akiket megint alva talált. „Keljetek fel! – szólt hozzájuk. – Közeledik az áruló."

A fények közelebb értek és egy sereg római katona és zsidó szolga élén egy sötét tekintetű férfi jelent meg. Júdás volt. – Indulás előtt meghagyta követőinek: „Az lesz az, akit megcsókolok. Fogjátok el!" – Most hát Jézushoz lépett és arcon csókolta ezekkel a szavakkal: „Üdvözlégy Mester!" Jézus szomorúan nézett a gazemberre. „Barátom, – szólt – miért jöttél? ... Júdás, hát csókkal árulsz el engem? "

Azután bátran a katonák elé lépett: „Kit kerestek? " – „A názáreti Jézust" – volt a válasz. „Az én vagyok" – mondta Jézus egyszerűen.

Alighogy kiejtette ezeket a szavakat, Júdás és a katonák meghátráltak és rémületükben arcra borultak előtte. Jézus újra feltette a kérdést: „Kit kerestek? " És ők újra azt válaszolták: „A názáreti Jézust."

„Mondtam már, hogy én vagyok az, – ismételte az Úr – ha tehát engem kerestek, hagyjátok békén ezeket az embereket." Ezzel tanítványaira mutatott. (Lám, a Jó Pásztor a veszedelemben is csak juhaira gondol!) Erre a katonák rávetették magukat.

„Uram, védjük magunkat!" kiáltotta Péter. Azzal kivont karddal a katonákra rontott és a főpap egyik szolgájának levágta a fülét.

De Jézus közbelépett. „Tedd csak vissza kardodat a hüvelybe – mondta Péternek. – Ami történik, annak meg kell történnie." Majd a sebesülthöz lépett és kezének egy érintésével meggyógyította annak fülét.

Azután ismét a katonákhoz fordult: „Úgy fogtok el engem, mint egy gonosztevőt... Mikor naphosszat köztetek voltam a templomban, nem mertetek bántani. Ma is csak azért foghattok el, mert én magam akarom így, hogy a próféták szava beteljesedjen."

Ezzel Jézus önként feléjük nyújtotta kezét, hogy megbilincseljék, majd szó nélkül követte őket.

Az apostolok nagyon megrémültek. Attól tartottak, hogy őket is elfogják. Egy óvatlan pillanatban tehát, mikor a katonák mind Jézus körül tolongtak, gyáván elfutottak.

Mikor a katonák foglyukkal a főpap palotájába értek, leírhatatlan izgalom támadt. – Ez idő tájt a zsidók a római megszállók igája alatt nyögtek. A rómaiak Kaifást jelölték ki főpapnak, de sokan bérencet láttak benne és hallani sem akartak róla. Ezek Kaifás apósát, Annást tették meg törvényes főpapnak. Kettejük palotáját egy közös udvar választotta el egymástól.

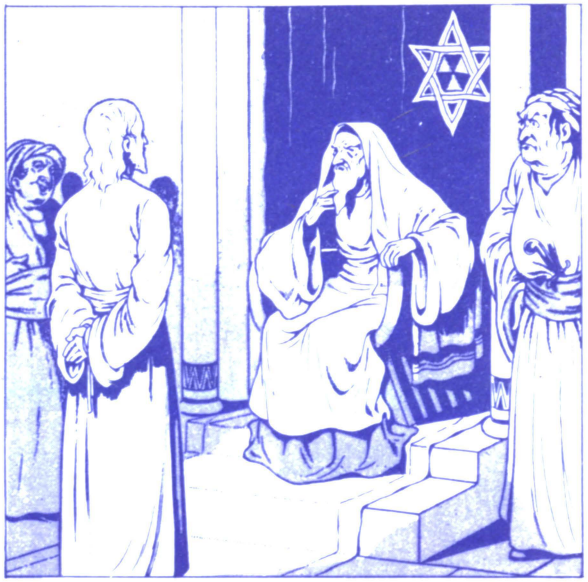

Az egész Jézus elleni összeesküvést Annás, ez a kegyetlen, hitszegő vénség irányította. A poroszlókat is ő küldte ki, hogy Jézust megbilincselve eléje vezessék.

Mialatt a főtanács tagjai Kaifásnál ítélkezésre gyűltek össze, Annás kérdést kérdés után tett fel Jézusnak. Azt remélte, hogy már az első kihallgatás után halálra ítélheti a vádlottat.

Jézus azonban kijelentette: ő mindig nyilvánosan beszélt a templomban, ezért ne őt faggassák, hanem kérdezzék meg azokat, akik őt beszélni hallották.

Alig ejtette ki e szavakat Jézus, Annás egyik szolgája arcul ütötte és rákiáltott: „Hogy mersz így felelni a főpapnak? " Nyilván ezzel a „hőstettel" akart gazdája kedvében járni.

Jézus szelíden csak ennyit mondott: „Ha helytelenül beszéltem, bizonyítsd be, ha pedig helyesen, miért ütsz meg érte? "

Ekkor üzenet jött a szomszédos palotából, hogy a főtanács készen áll az ítélkezésre. A főtanács a zsidók legfelsőbb bírósága volt. Jogában állt ugyan halálos ítéleteket hozni, de az elítéltet csak a római helytartó engedélyével végeztethette ki.

Az őrök Kaifáshoz vezették Jézust, aki a terem közepén, díszes emelvényen trónolt.

De a kihallgatás nem vezetett semmi eredményre. A vádlók képtelenek voltak Jézus életében bármit is felfedezni, ami büntetést érdemelt volna.

Erre hamis tanúkat hoztak, de azok is csak összevissza beszéltek.

Jézus eközben egy szót sem szólt, úgy, hogy Kaifás végül rajta akarván kitölteni haragját és csalódását, így kiáltott rá:

„Hát te semmit sem mondasz a vádak hallatára, amikkel illetnek? "

De Jézus továbbra is hallgatott.

Ekkor Kaifás megkérdezte tőle: „Mondd meg nekünk, te vagy-e az Isten Fia? "

„Én vagyok, – felelte Jézus – és egyszer még látni fogjátok az Emberfiát Isten jobbján ülve ítélkezni felettetek és az egész világ felett..."

A főpap szája tátva maradt a csodálkozástól. Botránkozása jeléül megszaggatta ruháit és így kiáltott fel:

„Hallottátok? Káromkodott! Most már nincs többé szükségünk tanúkra, hiszen mindnyájan hallottátok a káromlást! Mit ítéltek? "

„Méltó a halálra!" – zúgta egy emberként a főtanács.

De lássuk, mit csináltak az apostolok, míg Jézus a főtanács előtt állt?

Nagyrészük elmenekült. Csak Péter és János jöttek vissza és rövid habozás után messziről óvatosan követték a Jézust kísérő katonákat.

János ismerte Annás portásnőjét, így minden nehézség nélkül bejutottak a főpap udvarába. Rövid idő múlva azonban János újra eltávozott, hogy a Szűzanyát a történtekről értesítse, és Pétert magára hagyta.

Az udvarban nagyon hideg volt. Ezért az őrök tüzet raktak és köréje gyülekezve melegedtek.

Péter is a tűzhöz lépett. A tűz fénye arcára vetődött. A portásnő fürkészve mérte végig. Talán lelkiismeretfurdalása támadt, hogy ezt a furcsa idegent szó nélkül beengedte az udvarba. Végre is gyanakodva kérdezte:

„Mondd csak, nem tartozol te is a galileai Jézus követőihez? "

Péter összerezzent. Ijedtében kicsúszott ajkán a tagadás: „Nem értem, mit beszélsz!"

Ekkor az udvarban egy kakas kukorékolni kezdett.

Kisvártatva egy másik cselédlány is megszólalt: „Nézzétek csak, ez is a názáreti Jézussal tartott!"

És Péter újra tagadott, ezúttal esküdözve: „Esküszöm, hogy én ezt a Jézust nem is ismerem!"

A szolgákat azonban nem lehetett becsapni. Mihelyt Péter megszólalt, galileai tájszólásáról rögtön kitalálták, honnan való. És akkor ellenséges morgolódással vették körül: „Úgy van! Tájszólásod is elárul. Egészen biztosan te is a Jézus vezérelte csoporthoz tartozol!"

Péter még jobban megszeppent és kiabálva esküdözött tovább, hogy ő azt a vezért, akit neki emlegetnek, nem is ismeri.

Abban a pillanatban másodszor kukorékolt a kakas. A tanácsterem ajtaja felpattant és Jézus durva őreitől tuszkolva az udvarba tántorgott. Teste sajgott az ütések alatt, de még sokkal jobban sajgott a szíve Péter háromszoros tagadása miatt...

A Mester és tanítványa tekintete egy pillanatra találkozott. Jézus szemében nyoma sem volt haragnak. Inkább szánalom tükröződött benne a szerencsétlen iránt, akinek a hősies hitvallás pillanatában inába szállt a bátorsága.

Péter nem bírta elviselni az Úr tekintetét. Lesütötte a szemét és eszébe jutott, amit Jézus mondott neki:

„Mielőtt a kakas kétszer kukorékol, te háromszor tagadsz meg engem."

Ekkor kirohant az udvarból és keservesen zokogni kezdett.

Júdás, mikor megtudta, hogy Jézust halálra ítélték, hirtelen rádöbbent rettenetes bűnére. Fogta a pénzeszacskót, amelyben árulásának bére – 30 ezüst – volt, és felbujtóihoz rohant vele.

„Jaj nekem! – kiáltotta. – Vétkeztem! Elárultam az igaz vért!" Ezzel a zsidók felé nyújtotta a pénzeszacskót.

Azok csak gúnyosan vigyorogtak: „Mit érdekel ez minket! Ez már a te ďolgod!"

Erre Júdás kétségbeesésében földhöz vágta a vérdíjat, kirohant a templomból és felakasztotta magát egy fára. Bizony jobban tette volna, ha ehelyett Jézus nyakába borulva bocsánatot kér tőle...

A zsidók Jézust Pilátushoz, a római helytartóhoz vezették, hogy megkapják tőle az engedélyt foglyuk kivégzéséhez.

Pilátus csakhamar meggyőződött Jézus ártatlanságáról, de nem tudta, hogyan szabaduljon meg a palotáját elözönlő vérszomjas csőcseléktől, amely Jézus halálát követelte.

„Te vagy-e a zsidók királya? " – kérdezte az Úrtól.

„Igen, én király vagyok, – felelte Jézus – de az én országom nem evilágról való... Én azért jöttem a világra, hogy tanúságot tegyek az Igazságról."

„Mit szólsz hát az ellened felhozott vádakhoz? " – faggatta tovább Pilátus.

Jézus azonban hallgatott.

Erre Pilátus a tömeghez fordult: „Úgy látom, ez a fogoly nem tett semmi olyat, ami halálbüntetést érdemel."

A zsidók felzúdultak: „Veszélyes forradalmár ez! Lázadásra bujtja a népet! Összeesküvését Galileában kezdte, és itt, Judeában folytatta!"

Pilátus felfigyelt. Ha Jézus valóban galileai, akkor ő könnyen lerázhatja a nyakáról ezt a kellemetlen ügyet. Elég lesz átküldenie a foglyot Galilea urához, Heródeshez, aki éppen Jeruzsálemben tartózkodott.

Heródes Jézus láttára igen megörült, mert azt remélte, hogy a nagy varázsló majd elszórakoztatja néhány csodatettel.

Kérdést kérdésre tett fel neki, Jézus azonban egy szóra sem méltatta a hitszegő uralkodót, aki Keresztelő Szent Jánost egy táncosnő kedvéért kivégeztette.

Heródes végre türelmét vesztette. Bosszúból Jézust a bolondok fehér köpenyébe öltöztette és így küldte vissza Pilátushoz.

Jézus ezt a megaláztatást is szó nélkül viselte el, azért, hogy ezzel a világ minden gőgjét – a miénket is – kiengesztelje.

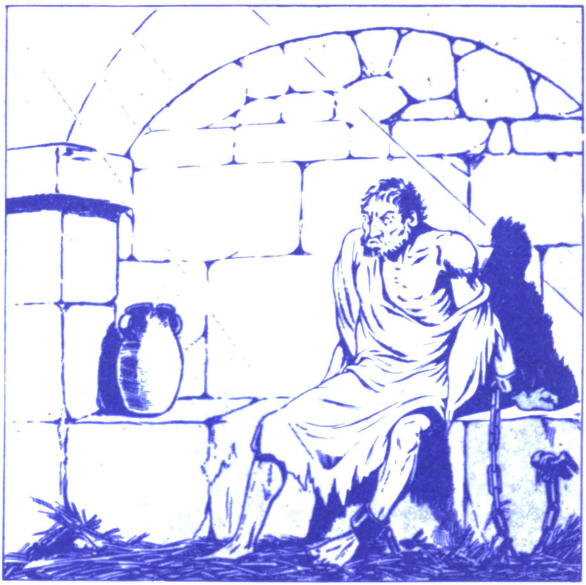

Jézust kivezették Heródes palotájából. Odakinn a csőcselék gúnyos, átkozódó üvöltéssel fogadta. A pokoli zsivaj egészen Pilátus udvaráig kísérte.

Pilátus tisztában volt Jézus ártatlanságával. Mivel azonban gyáva és gerinctelen volt, attól tartott, hogy elveszti a császár kegyét, ha nem képes a zsidók forrongásának véget vetni.

A hagyományok szerint húsvétkor a helytartónak joga volt egy rabot szabadon bocsájtani a nép kívánságára. Akkoriban egy Barabás nevű hírhedt rablót tartottak fogva a börtönben. Pilátus, így akarván Jézust megmenteni, így szólt a tömeghez: „Kit akartok, hogy szabadon bocsássak nektek, Jézust, vagy Barabást?"

Ebben a pillanatban hírnök jött Pilátushoz feleségétől, Klaudiától, azzal az üzenettel, hogy minden lehetőt tegyen meg Jézus kiszabadítására, akit Klaudia nagy szentként tisztelt.

A tárgyalás félbeszakítását a zsidók arra használták fel, hogy rábeszéljék a népet, kérjék Barabás szabadonbocsátását. Igy, mikor a helytartó másodszor tette fel a kérdést: „Kit választotok: Barabást vagy Jézust? ", a tömeg egy emberként üvöltötte: „Barabást! Barabást!"

„És mit tegyek Jézussal, akit a zsidók királyának neveznek? " – kérdezte Pilátus.

A tömeg még hangosabban ordította: „Feszítsd meg őt!"

„De mi rosszat tett? – vonakodott Pilátus. – Szerintem semmiképp sem érdemel halálbüntetést!... Ha akarjátok, megfenyítem és azután szabadonbocsátom."

Erre, hogy a csőcselék vérszomját lecsillapítsa, a helytartó megostoroztatta Jézust.

A katonák Jézust durván betuszkolták a belső udvarba, s ott karjait egy alacsony oszlophoz kötötték. Azután ólomgolyókkal ellátott ostoraikkal kegyetlenül verni kezdték az Üdvözítőt, úgy, hogy csakhamar egész testét számtalan tátongó, vérző seb borította.

Mikor a katonák belefáradtak az ostorozásba, eloldották Jézust az oszlopról. Valahonnan egy vörös köpenyt kerítettek, azt a vállára terítették, kezébe jogarként egy nádszálat adtak, a fejére pedig tövisekből font koronát nyomtak, úgy, hogy szegény, sebzett homlokáról a vér arcába csordult.

Ekkor a katonák felvonulást rendeztek előtte. Mikor eléje értek, gúnyos röhögéssel térdet hajtottak és így köszöntötték:

„Üdvözlégy, zsidók királya!"

Majd újra verni és gyalázni kezdték.

Végül visszavezették Pilátushoz, aki látva Jézus borzalmas sebeit, maga is megdöbbent.

Az erkélyre vezette Jézust, hogy a népnek megmutassa. Azt remélte ugyanis, hogy a meggyötört ember látványa szánalmat kelt majd a tömegben.

„Ime az ember! – mutatott rá Pilátus. – Még egyszer elétek vezetem, hogy lássátok: én semmi hibát nem találtam benne."

Erre azonban a csőcselék már valósággal őrjöngeni kezdett: „Feszítsd meg, feszítsd meg! Isten Fiának merte nevezni magát! Meg kell halnia!"

A helytartó még jobban megijedt: „Honnan való vagy te? " – fordult idegesen Jézushoz. Ő azonban nem felelt.

„Semmit sem felelsz? – kérdezte Pilátus. – Hát nem tudod, hogy hatalmam van szabadon bocsátani, vagy keresztre feszíteni téged? ”

„Semmiféle hatalmad nem lenne felettem, – felelte Jézus – ha feletteseidtől nem kaptad volna.”

Odalenn a zsidók újra fenyegetőzni kezdtek: „Ha szabadon engeded, nem vagy a császár barátja!”

A császár említésére a helytartónak még maradék bátorsága is elpárolgott. Vizet hozatott és jelképesen megmosta kezeit, ezekkel a szavakkal: „Én ártatlan vagyok ez igaz ember vérének kiontásában!” Mire a tömeg így kiáltott: „Vére ránk és fiainkra hulljon!” Erre Pilátus átadta nekik Jézust.

A hóhérok nehéz gerenda-keresztet raktak Jézus vállára. A bitófát ugyanis akkoriban az elítéltnek magának kellett a kivégzés helyére cipelnie.

Jézus, aki az ostorozás folyamán már nagyon sok vért vesztett, annyira elgyengült, hogy pár lépés után összeroskadt a nehéz kereszt alatt.

A Szűzanya a tömegbe vegyülve követte Szent Fiát. Kétségbeesetten igyekezett, hogy a tömeg sodrása ellenére Fia közelében maradhasson: anyai tekintetével és szavaival akarta bátorítani és vígasztalni.

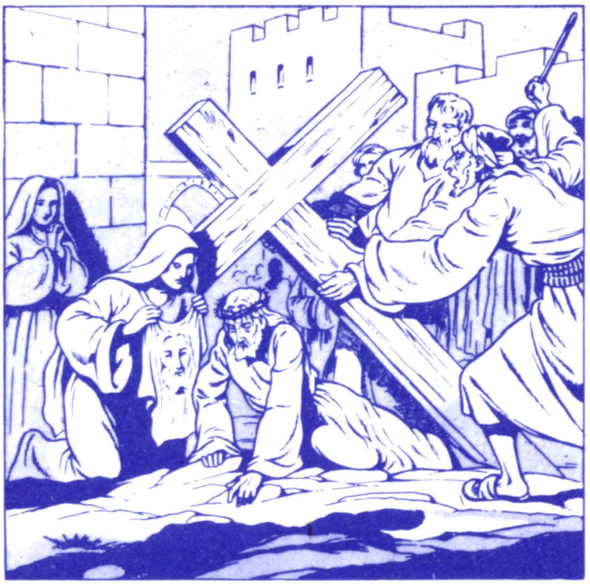

Jézus annyira gyenge volt, hogy végre a zsidók is belátták, hogy nem képes a nehéz keresztet egyedül vinni. Megállítottak tehát egy arra haladó parasztembert – névszerint Cirenei Simont – és kényszerítették, hogy segítsen Jézusnak a keresztet vinni.

Mint mondják, ekkor egy asszony közeledett Jézushoz a tömegből, – Veronikának hívták – és kendőjét nyújtotta feléje, hogy abban véres-sáros arcát megtörölhesse. Hálából Jézus szent Arcának képmását nyomta rá a kendőre és úgy adta vissza azt.

Az izmos Simon segítsége ellenére Jézus újra összeesett. De hősiesen újra talpra állt és folytatta útját.

Az út szélén kis csapat asszony nézte az elvonuló menetet. Jézus kínjai láttára a derék lelkek hangosan felzokogtak. Az Úr feléjük fordult és így szólt hozzájuk:

„Jeruzsálem leányai, ne sírjatok miattam. Inkább magatokat és fiaitokat sirassátok, mert rettenetes napok várnak rátok!" (Ezzel ismét Jeruzsálem pusztulására célzott.)

Nemsokára Jézus harmadszor is a földre zuhant. A kereszt nehéz volt, sebei meg rettenetesen sajogtak. A katonák és hóhérok ütésekkel és rúgásokkal segítették talpra. És Ő emberfeletti erőfeszítésekkel továbbvonszolta magát a Kálvária felé.

Végre a menet, elhagyva Jeruzsálem falait, egy kopár dombtetőre ért. Itt a hóhérok letépték Jézus ruháit, a keresztre fektették, majd hatalmas szögeket vertek kezébe és lábába. Bár ez rettenetes kínokat okozott az Úrnak, Ő egy szóval sem panaszkodott vagy átkozódott. Egyre csak azt ismételte: „Atyám, bocsáss meg nekik, hiszen nem tudják, mit tesznek!"

Az Üdvözítő három óra hosszat maradt így a földbevert keresztre feszítve. Testének egész súlyát a kezébe és lábába vert szögek tartották fenn.

Hogy Jézus e három hosszú óra alatt milyen kínokat szenvedett, azt mi, Kisbarátom, el sem tudjuk képzelni.

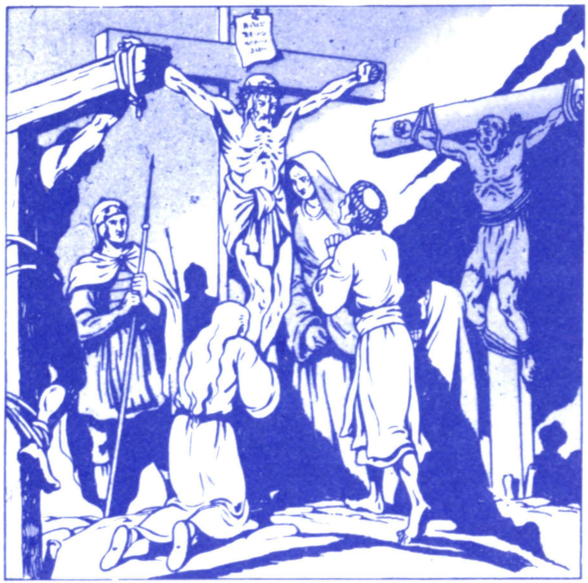

A Szűzanya és Szent János a kereszt tövében álltak. Jézus egyszerre megszólalt és fejével János felé intve, ezt mondta Máriának: „Anyám, ime a te fiad!" Majd Mária felé intve így szólt Jánoshoz: „János, ime a te Édesanyád!" Ettől a perctől kezdve János édesanyjaként szolgálta és gondozta a Szűzanyát.

Jézustól jobbra-balra két rablót feszítettek meg. Az egyik, akárcsak a körülálló tömeg, nem szűnt meg Jézust szidalmazni. „Ha tényleg te vagy Krisztus – förmedt rá – szabadítsd meg magadat és engem is!" A másik azonban magába szállt és így szólt hozzá: „Uram, ha majd országodba érsz, emlékezzél meg rólam!" „Még ma velem együtt jutsz a mennyországba!" – válaszolta Jézus.

Azután Jézus egy ismert zsoltár szavaival fohászkodott Atyjához, amely így kezdődik:

„Istenem, Istenem, miért hagytál el engem? ”

Majd kisvártatva felsóhajtott: „Szomjas vagyok!”

Erre egy katona ecetes vízbe mártott szivacsot tűzött lándzsájára és felnyújtotta neki.

Megízlelve az ecetet, Jézus így szólt: „Ez már a vég!”

Azután minden erejét összeszedve mégegyszer hangosan felkiáltott:

„Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!”

Ezután lehajtva fejét, meghalt.

Nemsokára egy katona jött oda, hogy – amint ez akkoriban szokás volt – a két rabló lábszárcsontjait megtörje. Látva, hogy Jézus már meghalt, nem törte meg csontjait, hanem csak lándzsáját döfte oldalába.

Este eljött Arimateai József és Nikodémus, és miután Pilátustól az ehhez szükséges engedélyt megkapták, levették Jézust a keresztről és a Szűzanya ölébe fektették.

Majd egy közeli sziklasírban helyezték el a holttestet s a sír bejárata elé nagy követ hengerítettek.

A zsidók még az Úr halála után sem érezték magukat biztonságban, ezért a sziklasír elé őröket állítottak.

Vasárnap hajnalban az őrök arra riadtak fel, hogy a nehéz kő magától félregördül, és a sírból vakító fényesség tör elő. Krisztus feltámadott!

A katonák rémülten kereket oldottak és meg sem álltak a főpap palotájáig. Ott azután beszámoltak mindenről, ami a sírnál történt.

A zsidók főemberei megszeppentek. Hamar pénzt nyomtak a katonák kezébe és megparancsolták, hogy senkinek se beszéljenek a látottakról.

Mária Szent János házában imádkozott, amikor hirtelen, a zárt ajtón keresztül Jézus ragyogó alakja jelenik meg előtte. A Szűzanya nem ijedt ugyan meg, de nagy-nagy boldogságában szólni sem tudott.

Reggelre kelve jámbor asszonyok mentek a sírhoz, hogy Jézus testét bebalzsamozzák. Legnagyobb meglepetésükre a követ elhengerítve, a sírt pedig üresen találták. Ekkor egy angyal jelent meg nekik és így szólt hozzájuk: „Miért keresitek az Élőt a halottak között? Krisztus feltámadott! Menjetek hát Péterhez és a tanítványokhoz és mondjátok meg nekik, hogy az Úr Galileában vár rájuk."

Az asszonyok siettek átadni az üzenetet Péternek és Jánosnak. Azok persze tüstént a sírhoz szaladtak. János, aki fiatalabb és gyorsabb volt, megelőzte társát. Az üregbe pillantva azonban csak a szépen összehajtogatott szemfedőt találta ott. Ekkorra már Péter is odaérkezett és ő is láthatta, hogy a sziklasír üres.

Mária Magdolna egész nap a sír közelében kereste az Úr testét. Egyszerre könnyein keresztül egy közeledő férfit vett észre. Azt hitte, hogy a kertész, és megszólította: „Ha te vitted el az Úr testét, az égre kérlek, mondd meg, hová tetted? " A férfi azonban nem volt más, mint maga Jézus, aki mosolyogva csak ennyit mondott: „Mária!", mire az újjongó kiáltással: „Mester!" lábaihoz borult.

Ugyanaznap az Emmausz felé vezető úton két tanítvány vitatta nagybúsan az elmúlt napok eseményeit. Egyszer csak egy idegen szegődik hozzájuk és belekapcsolódik beszélgetésükbe.

A tanítványokat annyira lekötötték az idegen szavai, hogy a vendéglőhöz érve, meghívták, ebédeljen velük.

Alig ültek azonban asztalhoz, az idegenben a kenyérszegéskor felismerték Jézust. Mielőtt azonban szólhattak volna, az Úr ismét eltünt szemük elől.

Húsvét estéjén az apostolok az utolsó vacsora termében gyűltek össze. A zsidóktól való félelmükben az ajtókat gondosan eltorlaszolták.

Ekkor hirtelen, minden zaj nélkül megjelenik Jézus a zárt terem közepén. „Béke veletek! – köszöntött rájuk. – Ne féljetek! Én vagyok!" Az apostolok csak ámultak, bámultak, de szólni nem tudtak.

Jézus elmosolyodott, és hogy bebizonyítsa nekik, hogy nem kísértet, az asztalhoz lépett és jóízűen falatozni kezdett az ott levő halból és mézből.

Később pedig ünnepélyes szavak kíséretében átadta az apostoloknak a bűnbocsájtás hatalmát.

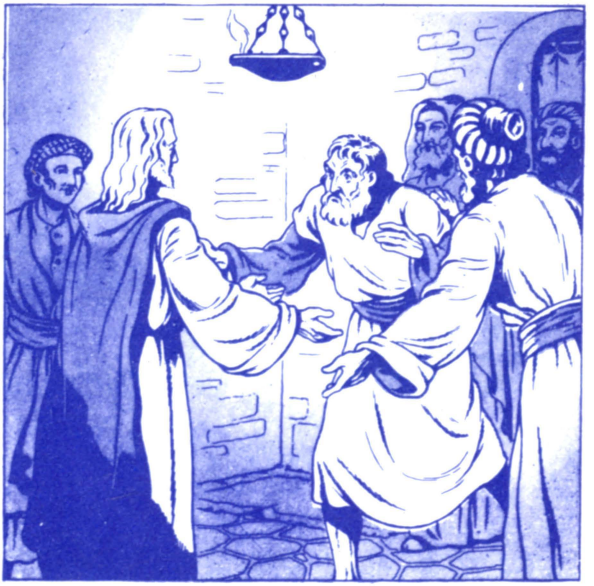

Ezen az estén Tamás apostol nem volt jelen. Mikor később a tanítványok elbeszélték neki Jézus csodálatos megjelenését, nem akart hinni nekik: „Amíg saját szememmel nem látom kezén és lábán a szögek helyét, amíg nem teszem kezemet oldalsebébe, nem hiszek nektek!"

Egy hét múlva az apostolok ismét összejöttek a teremben. Ezúttal Tamás is velük volt. Jézus újra megjelent a zárt ajtókon át, és egyenesen Tamáshoz lépett. „Gyere ide, Tamás, – mondta neki – tedd kezedet oldalsebembe! És ezentúl ne hitetlenkedj!" Tamás térdre roskadt és megindultan így kiáltott fel: „Én Uram, én Istenem!"

Jézus még hozzáfűzte: „Most hiszel Tamás, mert láttál. Boldogok, akik nem látnak és mégis hisznek."

Ezután az apostolok visszatértek Galileába. Hogy legyen miből élniök, újra halászni kezdtek. Egy éjjel órákon át hiába vetették ki hálóikat, egyetlen egy halat sem fogtak. A pirkadat félhomályában azután egy integető alakot vettek észre a parton, aki így kiáltott feléjük: „Nincs semmi ennivalótok? " – „Nincs!" – kiáltották vissza. „Vessétek hát a hálót a bárka jobb oldalára, meglátjátok, mennyi halat fogtok fogni!" – tanácsolta az idegen. Az apostolok szót fogadtak, és mikor a hálót felvonták, annyi hal nyüzsgött benne, hogy alig tudták a partra vonszolni. Ekkor János odasúgta Péternek: „Ez biztosan az Úr..."

Erre Péter ruhástól a vízbe ugrik, hogy elsőnek borulhasson a parton váró Mester lába elé. Nagy meglepetésükre Jézus már kész reggelivel, nyárson sült hallal várta őket.

A reggeli végeztével Jézus háromszor megkérdezte Pétertől: „Péter, szeretsz te engem? "

Péternek eszébe jutott háromszori tagadása. Igy hát nagyon csendesen és alázatosan felelte: „Ó Uram, te, aki mindent tudsz, tudod azt is, hogy szeretlek!" Erre Jézus Pétert többi tanítványának vezetőjévé tette ezekkel a szavakkal: „Péter, légy nyájamnak jó pásztora!"

Ezután még negyven napon keresztül Jézus hasonló módon megjelent sokhelyütt.

A negyvenedik napon, amely csütörtökre esett, Jézus az Olajfák helyére vezette apostolait. Utolsó parancsai ezek voltak: „Menjetek, hirdessétek az Evangéliumot szavatokkal és példátokkal a világ minden népének!" Azután megáldotta őket, és lassan az ég felé kezdett emelkedni. Csakhamar egy felhő mögött végleg eltünt szemük elől. Ez volt az Úr mennybemenetele.

A tanítványok égremeredő tekintettel továbbra is mozdulatlanul maradtak, míg végre két angyal rázta fel őket kábultságukból: „Galileai férfiak, miért álltok itt tétlenül az eget fürkészve? Jézus, aki előttetek a mennybe szállt, egy napon ugyanígy fog visszatérni, hogy a világot megítélje."

Kevéssel távozása előtt Jézus megigérte apostolainak, hogy elküldi nekik a Szentlelket. – Mennybemenetele után az apostolok újra összejöttek az utolsó vacsora termében, és ott kilenc napig buzgón imádkozva valóságos lelkigyakorlatot tartottak. A Szűzanya is velük volt.

A tizedik napon, Pünkösd napján, reggel kilenc óra tájban heves szélroham rázza meg a zárt ajtókat. Majd kicsapódik egy ablak, és a menyezetről tűznyelvek szállnak alá az egybegyűltekre.

Ez a Szentlélek volt, aki tűznyelvek és szélroham alakjában jelent meg az apostoloknak.

Az apostolok nyomban hihetetlen változáson mentek át. Eddig csak félni és remegni tudtak. Most azonban akkora lelkesedés vesz rajtuk erőt, hogy ezután bátran szembeszálltak minden nehézséggel és veszedelemmel.

A ház tornácára siettek és beszélni kezdtek az egybegyűlt népnek a feltámadt Krisztusról.

A Szentlélek igazán nem fukarkodott ajándékaival. Erről az apostolok csakhamar meggyőződhettek. Péter és társai ugyanis saját nyelvükön szóltak a néphez. És, bár a tömegben sok idegen, másnyelvű ember is volt, mégis csodák csodája, mindegyik olyan jól megértette az apostolok beszédét, mintha csak saját nyelvén hallotta volna őket prédikálni.

A nép igen elcsodálkozott a sok nyelven megérthető prédikáció csodáján. Még aznap sokan megtértek, és kérték, hogy kereszteljék meg őket.

Így alapította Egyházát az Úr...

Az első Pünkösd óta közel 2000 év telt el, és az Egyház még mindig fennáll. Minden üldöztetés, megoszlás és háború ellenére ma is híven teljesíti nagy békeszerző hivatását a szeretet és igazság szellemében.

A legszebb történet benne folytatódik...

TARTALOM

Az angyali üdvözlet 1-2
Mária Erzsébetnél 3
Jézus születése 4-5
Pásztorok a jászolnál 6-7
Jézus bemutatása a templomban 8
A mágusok látogatása 9-11
Menekülés Egyiptomba 12
A betlehemi gyermek-gyilkosság 13
Jézus Názáretben 14-15
A tizenkétéves Jézus a templomban 16-19
Szent József halála 20

Keresztelő Szent János 21
Jézus keresztsége 22
Jézus a pusztában 23-26
Az első tanítványok 27-29
A kánai menyegző 30-33
Jézus kiűzi az árusokat a templomból 34-36
A kafarnaumi megszállott 37-39
Jézus betegeket gyógyít 40-41
A csodás halfogás és Péter hivatása 42-45
A tíz leprás 46-47
A béna csodás gyógyulása 48
A szamaritánus asszony 49-57
Egy másik béna gyógyulása 58-59
Az elszáradt kezű ember 60
A hegyi beszéd 61-63

A nyolc boldogság 64-65
Jézus feltámaszt egy naimi ifjút 66
A római százados szolgája 67
A bűnbánó asszony 68-71
Jézus lecsendesíti a vihart 72-73
A gerázai megszállott esete 74-77
Jézus meggyógyítja Jairus leányát 78-79
Példabeszéd a magvetőről 80-81
Keresztelő Szent János fogsága és halála 82-83
A csodás kenyérszaporítás 84-89
Jézus a vizen jár 90-91
Az Élet Kenyere 92-95
A kánaáni pogány asszony 96-97
Péter hitvallása 98-99
Jézus színeváltozása 100-101
A megszállott gyermek gyógyulása 102-103
A vakon született ember esete 104-108
A Jó Pásztor 109-111
Az irgalmas szamaritánus 112-113
A „Miatyánk" 114
A farizeus és a vámos imája 115-116
Példabeszéd a királyi menyegzőről 117-118
A tékozló fiú 119-122
A gazdag ember és a szegény Lázár 123-125
Lázár feltámasztása 126-130
Jézus és a gyermekek 131
A jerikói vak 132
Zakeus 133
Példabeszéd a talentumokról 134-136
Jézus bevonul Jeruzsálembe 137-138
A gyümölcstelen fügefa 139

Példabeszéd a szőlőművesekről 140-141

A nagycsütörtöki lábmosás 142-143
Az áruló Júdás 144
Az utolsó vacsora 145
Jézus megjövendöli Péter tagadását 146
Példabeszéd a szőlőtőről és a szőlővesszőkről 147
Jézus halálküzdelme 148-150
Jézus letartóztatása 151-153
Annás és Kaifás 154-158
Péter háromszoros tagadása 159-162
Júdás kétségbeesése 163
Jézus Pilátus előtt 164-165
Jézus Heródes előtt 166
Jézus újból Pilátus előtt 167-168
Jézust megostorozzák 169
Jézust tövissel koronázzák 170
„Ime az Ember" 171
Jézust elítélik 172
A keresztút 173-175
A keresztrefeszítés 176
A jobb lator 177
Jézus halála és sírbatétele 178-179
A feltámadás 180
Jézus megjelenései feltámadása után 181-187
A mennybemenetel 188
Pünkösd 189
Az első megtérések 190
Végszó 191
Palesztina térképe a Békés-Dallos fordította Újszövetségi Szentírásból való

AZ OPUS MYSTICI CORPORIS (BÉCS) KIADVÁNYAIBÓL:

KIS KÖNYVEM JÉZUSRÓL
Bécs, 1972, 16 lap, 17 képpel, vászonkötés.
E hatszínnyomású könyvecske röviden, szép színes képekben beszél a 2-3 éves gyermekhez Jézusról.

Anne de VRIES: FIATALOK BIBLIÁJA
Bécs, 1974, 256 lap (Színes egészvászon kötésben).
Az ószövetségi és újszövetségi Szentírás történeteit beszéli el érdekfeszítően a szerző az ifjúságnak. Modern, színes képekkel.

H. LAIBLE: AZ ELSŐ ÉVEK...
Bécs, 1971. Második kiadás, 136 lap
Laible „értékes szempontokat és tanácsokat nyújt a lelkipásztorkodó papságnak és a szülőknek, akik a Zsinat tanítása értelmében „gyermekeik elsőszámú lelkipásztorai", a 6 éven aluli gyermekek vallási neveléséhez.

E. PETRIK: GYERMEKEIMMEL
Indítások iskolás gyermekek vallási neveléséhez.
Bécs, 1974, 124 lap
A szakavatott pedagógus és tapasztalt édesanya szól e könyvben szülőkhöz és lelkipásztorokhoz iskolás gyermekek neveléséről.

J.-Cl. BARREAU: AZ ÖRÖMHIR
Jézus Krisztus üzenete. Bécs, 1972. 182 lap
A kereszténység lényegét tárja fel e könyv, az evangélium szavaival magyarázza egyszerűen hitünk központi igazságait. Jézust beszélteti, Vele s művével ismertet meg.

J. LOEW: ELMÉLKEDÉSEK JÉZUS KRISZTUSRÓL
Lelkigyakorlat a Vatikánban. Bécs, 1975, 175 lap
Ki Jézus Krisztus? Erre az örökké időszerű kérdésre keres választ szerzőnk, a Szentírás és a mai élet nagy ismerője, a „dokkmunkáspap" e lelkigyakorlatos könyvében.

J. RATZINGER: A KERESZTÉNY HIT
Gondolatok az apostoli hitvallás nyomán. Bécs, 1976, 226 lap
A rangos német dogmatika-professzor a keresztény CREDO igazságait fejtegeti a mai ember problémáival konfrontálva. Papoknak és igényes világi híveknek szánt írás.

Rendelési címünk: OMC Verlag, A-1090 Wien, Boltzmanngasse 14
Beszerezhető Bécsben:
HABBEL Josef Buchverlag, A-1010 Wien, Stephansplatz 6.
UNGARISCHE Buchhandlung, A-1010 Wien I., Köllnerhofgasse 4
Rendelés bármely könyvesboltban bizományosunknál:
HEROLD Verlag (Auslieferung), A-1080 Wien, Strozzigasse 8.

Gaston Courtois e képeskönyve eredeti francia kiadásával éppúgy, mint tizenkét nyelven megjelent fordításaival igen nagy sikert ért el. A mű nagy értéke, hogy a legszebb történetet nemes egyszerűséggel, korszerűen mondja el a mai gyermekeknek. Könyvünk igen alkalmas olvasmány első szentáldozók számára.

OMC
BÉCS